

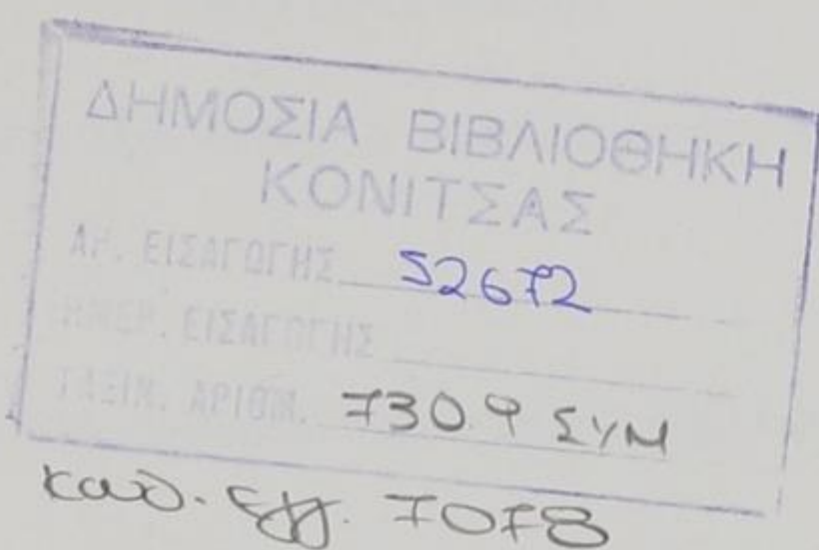
ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΓΛΥΠΤΙΚΗΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΔΗΜΟΣ ΚΟΝΙΤΣΑΣ
ΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΗΜΟΥ ΚΟΝΙΤΣΑΣ
ΚΟΝΙΤΣΑ 16-31 ΑΥΓ. 1995

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΓΛΥΠΤΙΚΗΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΔΗΜΟΣ ΚΟΝΙΤΣΑΣ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΗΜΟΥ ΚΟΝΙΤΣΑΣ
ΚΟΝΙΤΣΑ 16-31 ΑΥΓ. 1995

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Από την έναρξη του Συμποσίου

Ο Δήμαρχος Κόνιτσας Πρόδρομος Χατζηγεφραιμίδης μεταξύ των άλλων είπε:

Αγαπητές φίλες και φίλοι,

Καλώς ήρθατε στην Κόνιτσα. Σας ευχαριστώ για την αποδοχή της πρόσκλησης του Δήμου Κόνιτσας και του Πνευματικού Κέντρου.

Γεννήθηκε η ιδέα αυτού του συμποσίου 6 μήνες πριν από σήμερα και έγινε κατορθωτό να οργανωθεί. Ο συμπατριώτης φίλος μας Χρήστος Λάμπρου με την έντονη αγάπη του για την Κόνιτσα, έριξε την ιδέα και βοήθησε στην όλη οργάνωση.

Ίσως παρατηρηθούν ελλείψεις· θα μας συγχωρήσετε και μαζί θα τις υπερβούμε. Ελπίδα μας είναι αυτό το συμπόσιο να μείνει στη μνήμη όλων ως το μοναδικό· ιδιαίτερα αφού έγινε κατορθωτό να οργανωθεί από μια πόλη μικρή μακριά από την πρωτεύουσα.

Νοιώθω τη σιγουριά ότι παρά τις λίγες -δεκαπέντε- μέρες που θα μείνετε μαζί μας θα αγγίξετε με τον κόσμο της Κόνιτσας, θα τον αγαπήσετε και θα αγαπηθείτε.

Οι κτιστάδες, οι ξυλογλύπτες και οι αγιογράφοι ξεκινούσαν από αυτή την ακριτική επαρχία για να κτίσουν τον κόσμο. Τα μνημεία τους απολαμβάνουμε σήμερα σε όλη την Ελλάδα και σε πολλές χώρες γύρω μας. Σεις ήλθατε να αφήσετε τα έργα σας στην πατρίδα τους, να τιμήσετε αλλά και να δείξετε σε μας τους νεώτερους ότι η τέχνη είναι ζωή και μένει στους αιώνες.

Ο χώρος που θα εργαστείτε είναι τα «Πλατανάκια», ένας όμορφος χώρος με μοναδική θέα για έμπνευση. Η πέτρα που θα χρησιμοποιηθεί σας περιμένει.

Είμαι βέβαιος ότι και καλά θα περάσουμε και τα έργα που θα αφήσετε στην πόλη μας θα μείνουν στην ιστορία της.

Σας ευχαριστώ, εύχομαι καλή δουλειά.

Η Πρόεδρος του Π.Κ.Δ.Κ. κα Άννα Ρεμπέλη, μεταξύ των άλλων είπε:

.... Η Επαρχία μας έχει μια ιδιαίτερη ευαισθησία στον τομέα της λαϊκής Αρχιτεκτονικής. Από τα γνωστά μαστοροχώρια ξεπήδησαν ονομαστοί μαστόροι, που μας άφησαν περίφημα δείγματα οικοδομικής τέχνης, που τη βλέπουμε και σήμερα σε σπίτια, υψηλά κωδωνοστάσια, εκκλησίες, γέφυρες με τολμηρά τόξα και καμάρες.

Αυτοί, μαζί με τους Αγιογράφους των Χιονάδων, τους ξυλογλύπτες από το Γοργοπόταμο, αποτελούν τους πιο ονομαστούς φορείς και στυλοβάτες της παράδοσης στην λαϊκή τέχνη.

Η 16η Αυγούστου είναι μία ξεχωριστή μέρα για το Πνευματικό Κέντρο και το Δήμο γενικότερα, γιατί φιλοξενεί στην πόλη μας 11 καταξιωμένους γλύπτες, οι οποίοι στο διάστημα της φιλοξενίας τους θα φιλοτεχνήσουν από ένα έργο σκαλισμένο σε πέτρα, που θα κοσμήει την Κόνιτσα.

Ο καλλιτέχνης -και στην περίπτωση μας ο γλύπτης- επιδρά στον τομέα της άψυχης ύλης, δίνει στ' άμορφα ψυχή και στ' άψυχα ψυχή απ' την ψυχή του.

Κοινωνικοποιεί και εξευγενίζει το συναίσθημα, αισθητοποιεί τις ιδέες, απαλύνει την ψυχή, γενικά την αισθητική απόλαυση και μ' αυτή καθιστά τη ζωή του ανθρώπου πιο γαλήνια και πιο ωραία.

Ο γλύπτης διδάσκει με τα έργα του. Δίνει ζωή στην πέτρα και εμφυσά πνοή στην άψυχη ύλη. Όσο περισσότερο αρέσει ένα έργο τέχνης τόσο πιο αληθινό είναι.

Η τέχνη συνελώς που ευχαριστεί, που διδάσκει, και φρονηματίζει είναι τέχνη καλή και αθάνατη.

Ευχαριστώ θερμά τον συμπατριώτη μας δάσκαλο, γλύπτη και ζωγράφο κ. Χρήστο Λάμπρου που ήταν ο εμπνευστής του Συμποσίου, αλλά και εκείνος που ανέλαβε τον καλλιτεχνικό τομέα του.

Η Κόνιτσα μέσα στο χρόνο.

Ο κάμπος, τα βουνά και τα ποτάμια της επαρχίας Κόνιτσας αποτέλεσαν πόλο έλξης για τον άνθρωπο από την παλαιολιθική εποχή. Σοβαρότατες είναι οι ενδείξεις γιαυτό. Και τον τελευταίο καιρό άρχισαν ανασκαφές στην περιοχή για να ξεκαθαρίσουν τα πράγματα. Σπήλαια, λόφοι, περάσματα, πηγές νερού, ανασκάφονται και φαίνεται πως η ανθρωπινή παρουσία στην περιοχή ξεπερνάει τις δεκαπέντε και είκοσι χιλιετίες.

Όπως η περιοχή βρίσκεται δίπλα στη Δυτική Μακεδονία και στις υπώρειες του Σμόλικα, που θεωρούνται η πρώτη γνωστή Βαλκανική κοιτίδα των Ελληνόφωνων φύλων, στα χρόνια της μετακίνησης των λαών, (τρίτη χιλιετηρίδα), δέχθηκε όλα τα περάσματα των λαών αυτών που τράβαγαν για τη Νότια Ελλάδα. Αυτά τα χρόνια ακμάζει στο χώρο της σημερινής Πουρνιάς (πούναι το χωριό της επαρχίας) η Τράμπυα, οικισμός με προελλαδική ονομασία, στον οποίο αποσύρθηκε ο Οδυσσεύς και ίδρυσε κατά τη μυθολογία τα Βούνειμα, πρώτο ιερό-μαντείο στον ελλαδικό χώρο.

Το τελευταίο απ' αυτά τα φύλα που κατέβαιναν από το Βορρά στο Νότο ήταν οι Μολοσσοί, που κατά τη μυθολογία είχαν πρόγονο τον Νεοπτόλεμο, γιό του Αχιλλέα. (Η σχέση με τον Τρωϊκό πόλεμο είναι άμεση). Οι Μολοσσοί, γεωργοποικμενικός λαός εγκαθίστανται στην περιοχή. Έτσι στην αυγή της ιστορίας ολόκληρη η περιοχή, που αποκαλούνταν Τριφυλλία, ζει τα πρώτα πολιτιστικά βήματα, την πολιτιστική ακμή, την επαφή με την Νότια Ελλάδα και την καταστροφή των Μολοσσών, που συνέβηκε το 168 πχ όταν ο Ρωμαίος Παύλος Αιμίλιος τους κατέστρεψε, ξεριζώνοντας τα κάστρα τους και παίρνοντας τους σκλάβους στη Ρώμη. Τότε ο κάμπος της Κόνιτσας μέχρι τη Μεσογέφυρα ονομάζονταν Στρατόπεδο του Πύρρου (CASTRA PYRREI).

Ακολουθούν στη περιοχή τα σκοτεινά χρόνια της Ρωμαϊκής κυριαρχίας και της Πρωτοβυζαντινής εποχής, όπου στον μεν κάμπο της Κόνιτσας κυριαρχούν οι μεγάλες αγροτικές εκμεταλλεύσεις (ειδικεύονται στην εκτροφή μεγάλων ζώων, αλόγων κατά κύριο λόγο και βοοειδών) στους δε ορεινούς και ημιορεινούς χώρους συνεχίζεται η πανάρχαια ποιμενική κτηνοτροφία των σκηνιτών που μετακινούνται μεταξύ βουνών και χειμαδιών (στη Θεσσαλία και Θεσπρωτία).

Στις αρχές της δεύτερης χιλιετηρίδας, στην περιοχή της Κόνιτσας εμφανίζονται τα ΠΑΖΑΡΙΑ, εποχιακές εμποροπανηγύρεις, που τις αποκαλούν «Παζαρόπουλα». Στην περιοχή της Κόνιτσας στα Μεσογέφυρα και στο Φυτόκο. Σ' αυτά συναντιούνται για ν' ανταλλάξουν τα προϊόντα τους οι μεταβαίνοντες στα χειμαδιά σκηνίτες κι οι αλογοτρόφοι. Τα Παζάρια, γίνονται αφορμή να φουντώσουν οι κοντινοί οικισμοί, μετατρέπόμενοι σε εμπορικά κέντρα της επαρχίας.

Στα 1453 η Επαρχία καταχτιέται από τους Τούρκους κι απελευθερώνεται ύστερα από τετρακόσια ογδόντα τρία χρόνια, ήτοι το 1913. Λίγο πριν φτάσουν οι κατακτητές στις παρυφές της Κόνιτσας, ανάμεσα Κόνιτσα και Λεσκοβίκι, τα τέλη του 14ου αιώνα, έχουν διεισδύσει ως πέμπτη φάλαγγα στην περιοχή οι Μπεχτασιήδες Μουσουλμάνοι. Τότε εμφανίζονται οι πρώτοι μπεχτασιδικά τεκέδες (μοναστήρια) στην περιοχή των Καραμουρατάδων και στη Κάτω Κόνιτσα. Λίγο αργότερα από την κατάχτηση, η Κόνιτσα θεωρείται σαν ένα είδος Μέκας του Μπεχτασισμού στη Δυτική Ελλάδα και γίνονται εδώ δύο περίλαμορα τζαμιά. Το ένα της αγοράς από το Σουλτάνο Βαγιαζήτ το Β' (κατά πάσα πιθανότητα) που το αποκαλούν, άγνωστο για ποιούς λόγους «Τζαμί του Χουσεΐν Σιάχ» και το άλλο στην Κάτω Κόνιτσα δίπλα στον Αώο, από το Σουλτάνο Σουλεϊμάν τον Μεγαλοπρεπή, που το

αποκαλούν «Τζαμί του Σουλτάν Σουλεϊμάν».

Κατά τη διάρκεια της Τουρκοκρατίας στην Κόνιτσα, Χριστιανοί και Μουσουλμάνοι μιλούν μόνο ελληνικά. Σχολεία ελληνικά είναι γνωστά στην Κόνιτσα και την επαρχία από το 16ο αιώνα. Οι μπέηδες της Πάνω Κόνιτσας, θεωρούν τον εαυτό τους απόγονους εξισλαμισθέντων χριστιανών ελληνοφώνων.

Στο Βορειοδυτικό τμήμα της επαρχίας, ημιορεινό και άγονο, οι κάτοικοι, όσοι δεν είναι μετακινούμενοι σκηνίτες, ζούν με κύρια απασχόληση τη μαστορική και βοηθητικά με την γεωργοκτηνοτροφία. Ο άρρενας πληθυσμός κινείται από τον Αηγιώργη μέχρι τον Αηδημήτρη στα Βαλκάνια και στη Μικρά Ασία κατά μπουλούκια (νταϊφάδες μαστόρων), που έχουν ένα κάθετο και ένα οριζόντιο καταμερισμό. Τον πρωτομάστορα, ακολουθούν οι μαστόροι, οι λασπάδες, οι πελεκητάδες πελεκάνοι, τα παιδιά που σέρονουν τα ζώα κλπ. Σε παράλληλη κίνηση δουλεύουν σε ομάδες, οι ζωγράφοι αγιογράφοι-διακοσμητές και οι ταγιαδόροι μαραγκοί-σκαλιστήδες-ξυλογλύπτες. Αυτό κρατάει σχεδόν μέχρι τον τελευταίο παγκόσμιο πόλεμο. Στο Ανατολικό κομμάτι της επαρχίας, στα Βλαχοχώρια οι άνθρωποι ζούν με την υλοτομία και τη ρητινοσυλλογή. Οι κάτοικοι της Κάτω Κόνιτσας και των χωριών που βρίσκονται γύρω στον κάμπο ζούν με τη γεωργία, είτε σαν απλοί γεωργικοί εργάτες, είτε σαν μικροιδιοκτήτες καλλιεργητές. Στην Πάνω Κόνιτσα είναι οι έμποροι και μικροβιοτέχνες-κουδουνάδες, τσαγκαράδες, τσαρουχάδες-ράφτες, γουναράδες κλπ. Ακόμα ζουν εκεί και κάποιοι μουσουλμάνοι και χριστιανοί τσιφλικάδες κι οι λεγόμενες αρχές, Διοικητικοί κι Εκκλησιαστικοί υπάλληλοι.

Κατά τα τέλη του 19ου αιώνα αρχίζει η μετανάστευση των Κονιτσιωτών στη Ρουμανία, Αίγυπτο και Αμερική, χωρίς αυτό να έχει πληθυσμιακές επιπτώσεις σοβαρές στην περιοχή. Ο ελληνοϊταλικός πόλεμος, η Αντίσταση, ο εμφύλιος πόλεμος, η απομόνωση της επαρχίας, η τέλεια εγκατάλειψή της, οι πολιτικοί διωγμοί, η παντελής έλλειψη πρόνοιας και φροντίδας για συγκράτηση του πληθυσμού κλπ, έχουν σαν αποτέλεσμα να εγκαταλείψει ο κόσμος τα χωριά του και το ρεύμα της μετανάστευσης να ερημώσει και να ερηπώσει σχεδόν την Επαρχία της Κόνιτσας σήμερα.

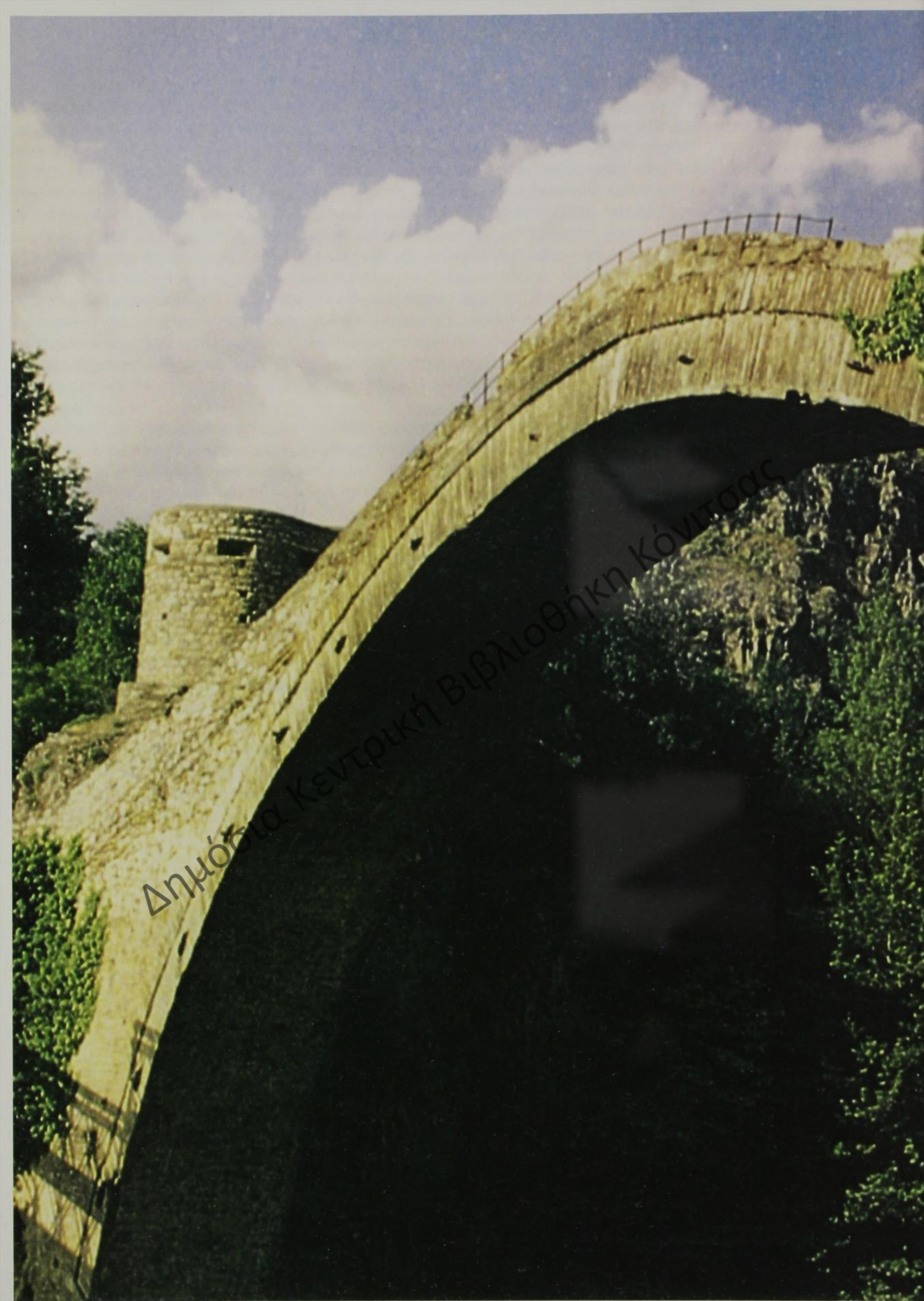
Εκτός από την πόλη της Κόνιτσας και πέντε άλλα χωριά της, που διατηρούνται πληθυσμιακά, τα άλλα χωριά διαλύονται. Και μαζί με τα χωριά διαλύεται μια κοινωνία που ήταν φορέας ενός παμπάλαιου Λαϊκού Πολιτισμού, που είχε άμεση σχέση με την τέχνη και την καλλιτεχνική δημιουργία. Ο αρχιτέκτονας πρωτομάστρος απ' τα Μαστροχώρια, αυτή η αυθεντική, καθαρή, συσσωρευμένη από αιώνες τεχνική και λαϊκή αίσθηση του Ωραίου. Ο Πελεκάνος ο λιθοξόος, γλύπτης που κατάφερε να κάνει αέρινα τα τόξα των αυλόθυρων και των γεφυριών. Ο ζωγράφος-αγιογράφος απ' τους Χιονάδες που ζωντάνευε το όνειρο των μακρινών τόπων, της Άνοιξης του λυρισμού και της ευτυχίας μέσα στα σπίτια, της κατάνυξης και της προσευχής με τα χρώματα μέσα στις εκκλησίες. Και τέλος ο Ταγιαδόρος απ' το Τούρναβο που στα τέμπλα των εκκλησιών, στους άμβωνες και τα δεσποτικά, στις κασελλές, στις μεσλαντρες, στους ψευδοκουμπέδες του κέντρου των ταβανιών, στα κάγκελα και τις παραθύρες κατάφερε παίζοντας με τον όγκο και το φως να αποθεώνει τη χαρά της ζωής.

Αναμφισβήτητα μέσα στην πολιτιστική ταυτότητα των Κονιτσιωτών υπάρχει ακόμα το στοιχείο της καλλιτεχνικής δημιουργίας και η εξοικείωση με το μεράκι στην καθημερινή δουλειά. Κι αυτό νομίζω ότι θέλησε ο Δήμος της Κόνιτσας να τιμήσει με το Συμπόσιο Γλυπτικής που έκανε στην Κόνιτσα τον Αύγουστο του 1995.

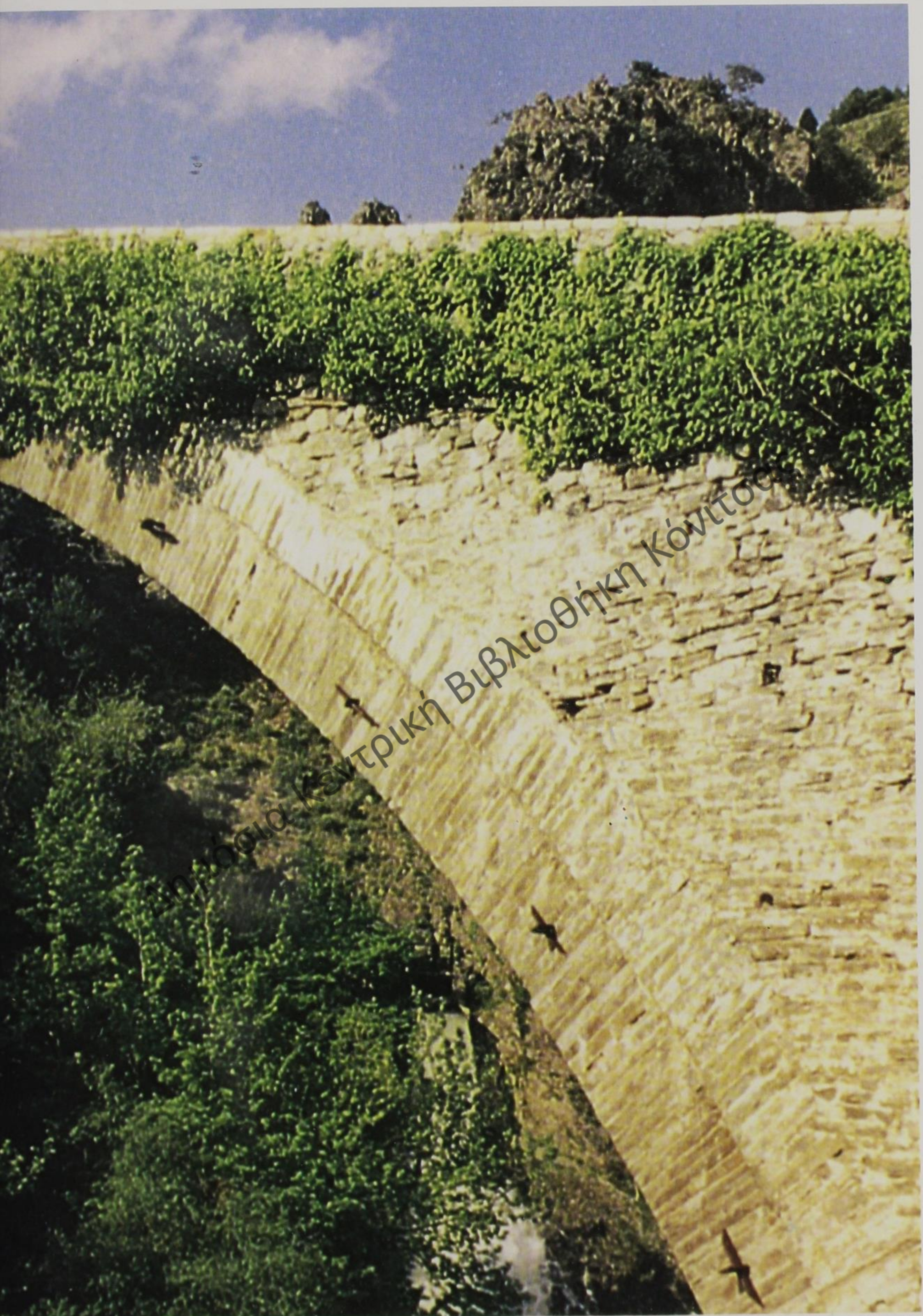
Γιάννης Λυμπερόπουλος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

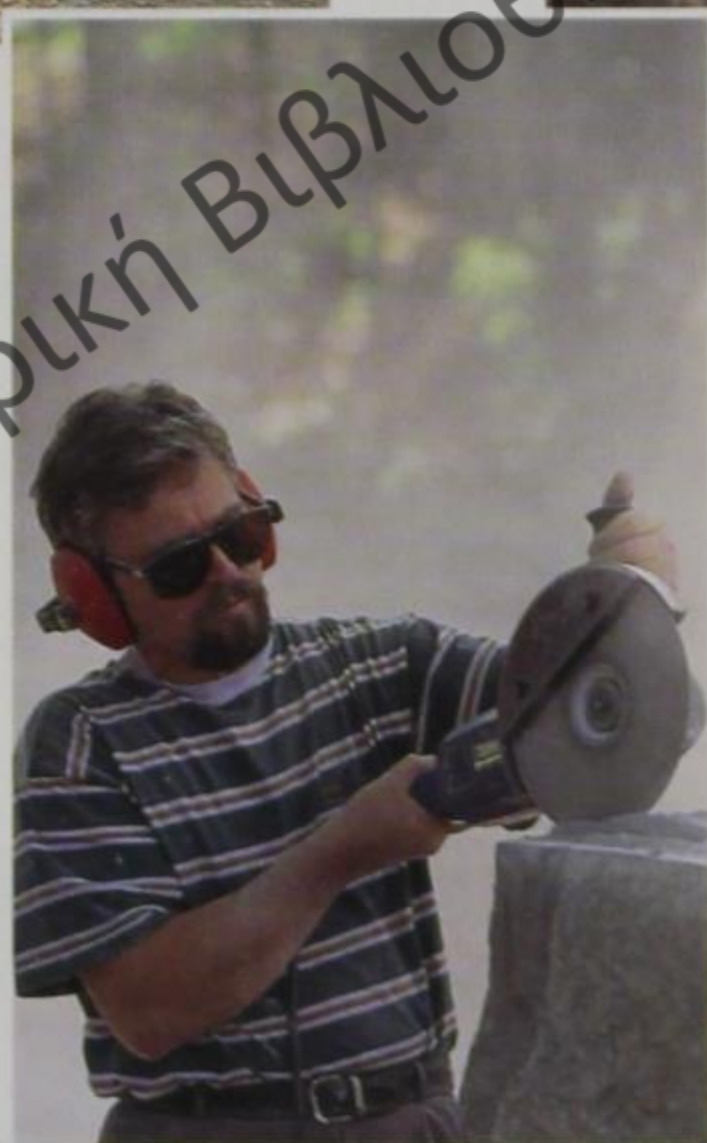
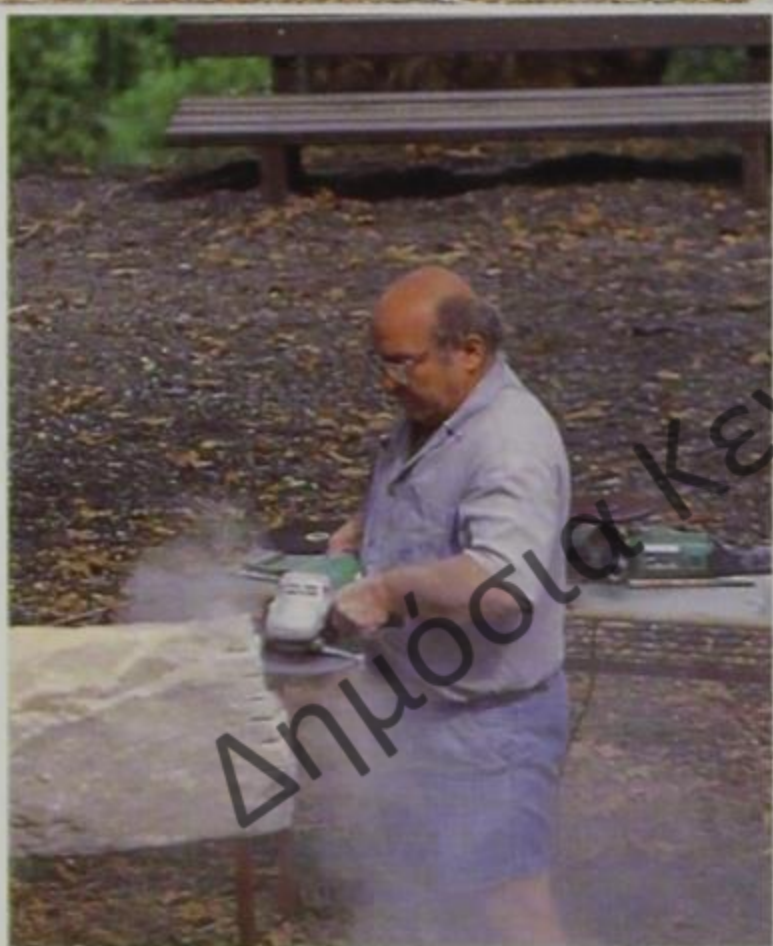
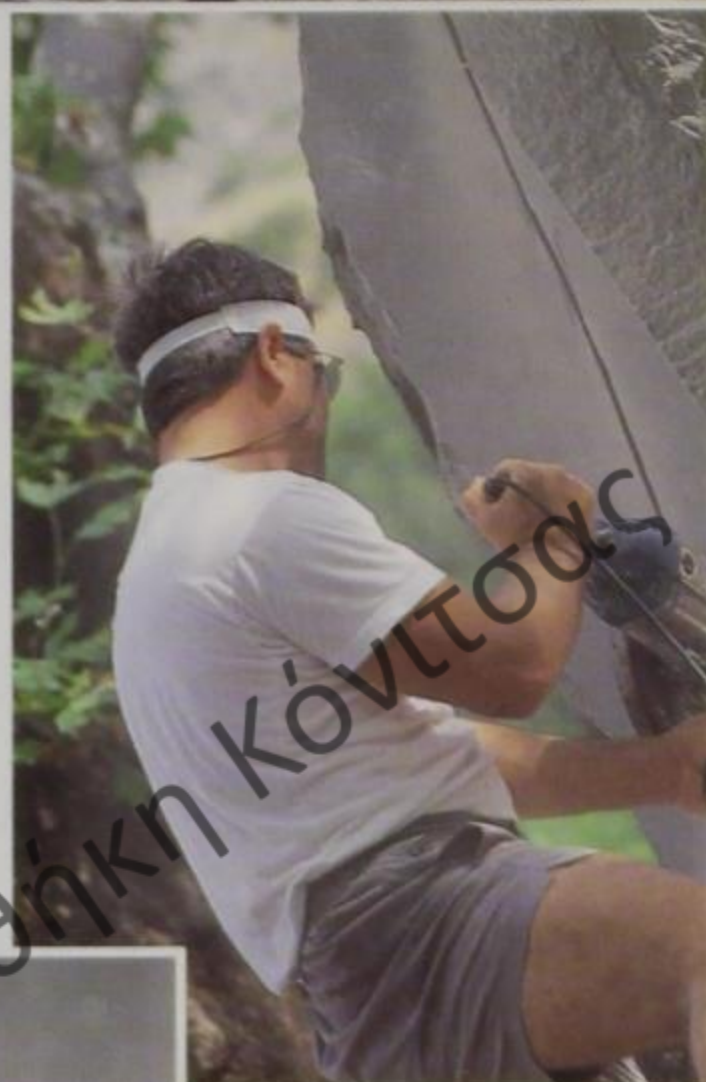

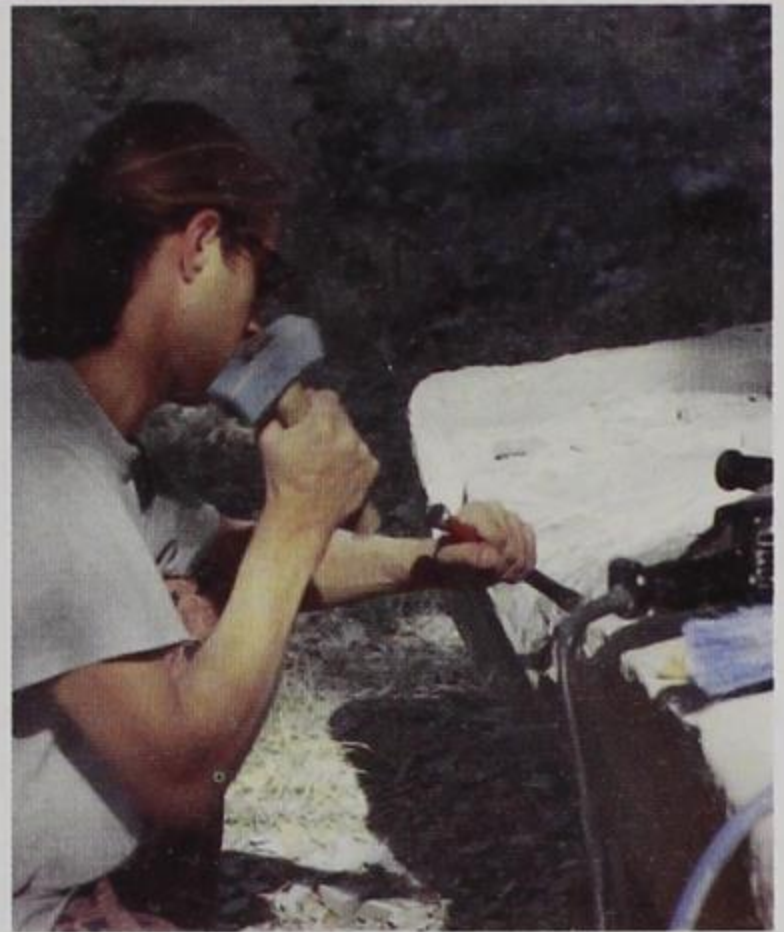
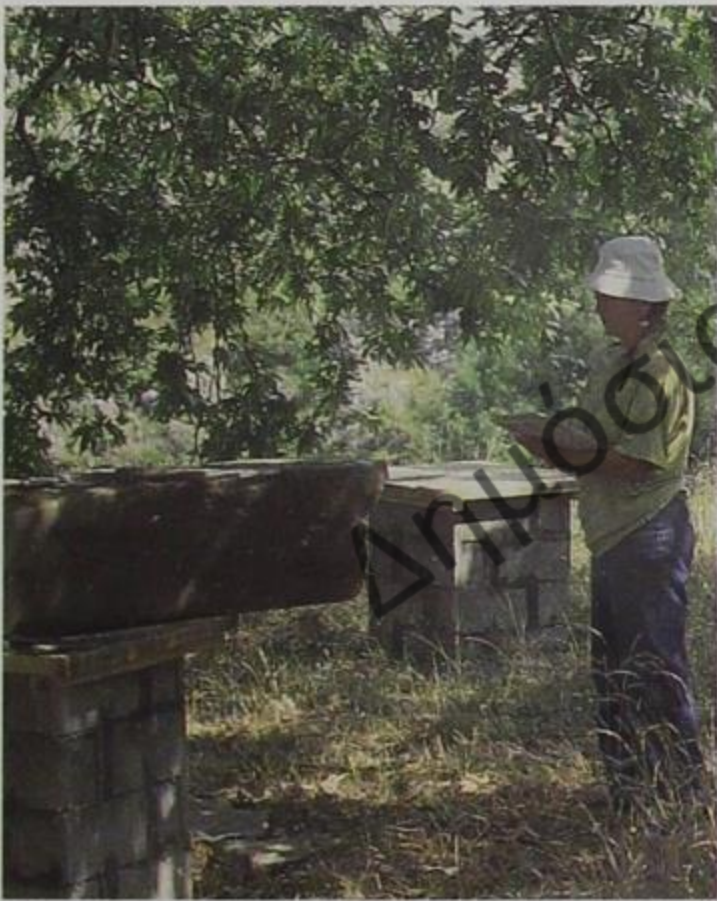
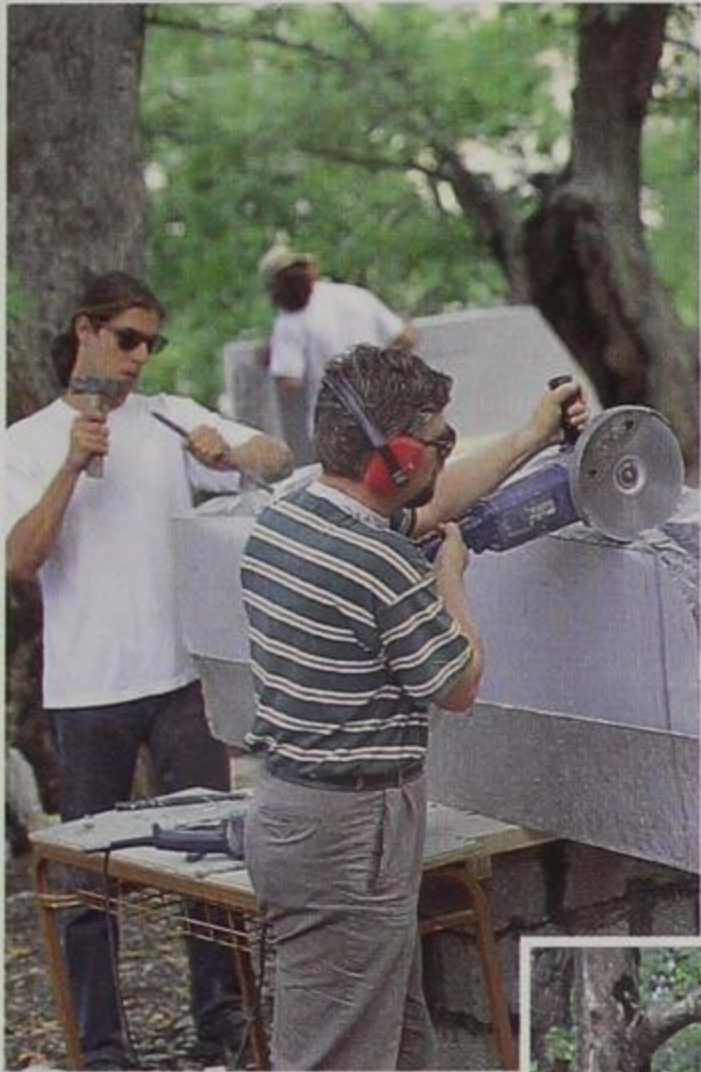
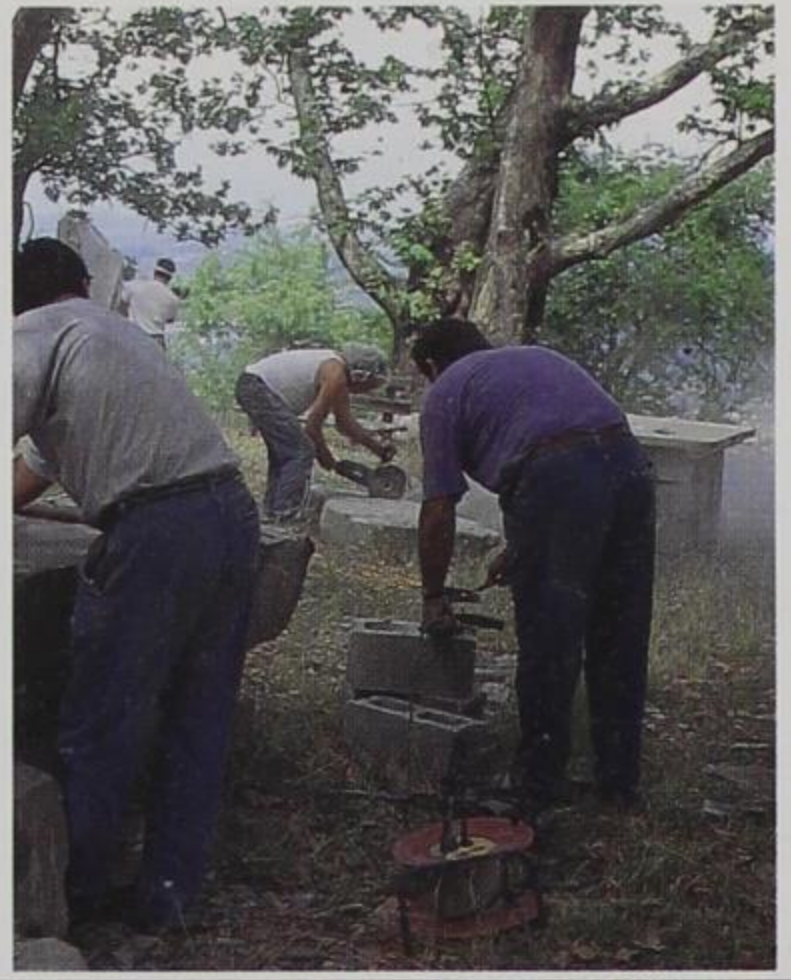
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Στο Συμπόσιο Γλυπτικής συμμετέχουν:

1. Βασιλείου Βασίλης
2. Γερολυμάτος Διονύσης
3. Κυρίτσης Νικόλαος
4. Λαζαράκης Χρήστος
5. Λάμπρου Χρήστος
6. Παπαγεωργίου Ευδοκία
7. Παπαγιάννης Θόδωρος
8. Παππάς Χρήστος
9. Ρηγανάς Χρήστος
10. Συνίκη - Παπακώστα Νίτσα
11. Χουλιάρας Γιώργος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

1. Βασιλείου Βασίλης

Σύντομο βιογραφικό σημείωμα

Γεννήθηκε το 1964 στο Βραϊλάτι Δελφίνου Β. Ηλείου. Είναι τελειόφοιτος του τμήματος Γλυπτικής της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών Αθηνών, στο εργαστήριο του Θόδωρου Παπαγιάννη.

Εκθέσεις

Ελλάδα:
1995 Ομαδική έκθεση στο Ίδρυμα Μελίνα Μερκούρη (Χάϊνεκεν). 1995 Εκθεσιακό Κέντρο Κτηματικής Τράπεζας της Ελλάδας στο Υποκατάστημα Γλυφάδας. 1995 «Συμπόσιο Γλυπτικής», Κόνιτσα.

Αλβανία:

Έλαβε μέρος σε πολλές επαρχιακές και εθνικές ομαδικές εκθέσεις στην Αλβανία.

Λίγα λόγια για το έργο

Το έργο είναι δουλεμένο με τον τρόπο που δημιουργεί την αίσθηση των δύο όγκων. Ο ένας σκληρός και κάπως ακατέργαστος και ο άλλος λείος που περιτυλίγει τον πρώτο.

Με τον τρόπο αυτό γίνεται μία αντίθεση των δύο αυτών όγκων με διαφορετική υφή. Προσπάθησα να δώσω με αυτήν την σύνθεση μέσα από την αντίθεση, την ενότητα που μπορούν να έχουν αυτά τα δύο στοιχεία.

Πέρα απ' την οπτική εικόνα που μπορεί να διαβάζεται, από την αντίθεση και την συνύπαρξη αυτών των δύο στοιχείων, δοσμένη μέσα από την εικαστική γλώσσα των γραμμών και σχημάτων, κρύβεται ένα παράπονο και μια διαμαρτυρία. Ήθελα να δώσω την ανάγκη που έχουμε όλοι μας από μια φροντίδα, μια προστασία και αγάπη.

Μερικοί αυτά τα ψάχνουν στους φίλους, στην οικογένεια, στην ερωμένη ή ερωμένο που έφυγε και σκέφτονται για την επόμενη αγάπη εάν θα υπάρξει.

Εμείς τα ζητάμε από κάποιους και κάποιοι άλλοι από εμάς. Είναι και πολλοί άλλοι που τα στερούνται και τα ψάχνουν στην πατρίδα. Στην Ελλάδα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

2. Γερολυμάτος Διονύσης

Σύντομο βιογραφικό σημείωμα

Γεννήθηκε στην Πάτρα το 1938.

Τα πρώτα μαθήματα σχεδίου τα πήρε από το ζωγράφο Γεώργιο Παπαδημητρίου-Φάων, στον οποίο οφείλει την παραπέρα πορεία του στο χώρο της Τέχνης.

1959-1963 ΑΣΚΤ, πρώτος επιτυχών, με υποτροφία κρατική με καθηγητές τον Γιάννη Παππά και τον Θανάση Απάρη.

Ατομικές Εκθέσεις

1979, 1984 Γκαλερί Χρυσόθεμις, Χαλάνδρι. 1985 Δημαρχείο Σικυώνος, Κιάτο. 1990 Γκαλερί Χρυσόθεμις, Χαλάνδρι. 1990 Γκαλερί Τερρακότα Θεσσαλονίκη, αφιέρωμα στον Ανδρέα Κάλβο. 1993 Γκαλερί Χρυσόθεμις, Χαλάνδρι.

Ομαδικές Εκθέσεις

1962 Πανελλαδική Νέων, Αθήνα (Β' βραβείο βραβείο Μπουρντέλ). 1965 Πανελλήνια Ζαπτείου, Αθήνα. 1965 Ομαδική Πατρινών Καλλιτεχνών, Πάτρα. 1967 & 1973 Πανελλήνια Ζαπτείου, Αθήνα. 1975 Γκαλερί Θόλος Αθήνα. 1976 Πανελλήνια Χρυσόθεμις, Χαλάνδρι. 1980 Δημήτρια, Θεσσαλονίκη. 1985, 1986 Κεφαλλήνες Καλλιτέχνες, Αργοστόλι Κεφαλονιά. 1988 «9 Πατρινοί καλλιτέχνες» Πάτρα-Αθήνα.

Διεθνείς Εκθέσεις

1971 Μπιεννάλε Νέων Καλλιτεχνών, Παρίσι. 1974 Μπιεννάλε Αλεξανδρείας (γ' βραβείο). 1975 Μπιεννάλε Μικρής Γλυπτικής, Βουδαπέστη. 1976 Σύγχρονη Ελληνική Τέχνη, Τόκιο.

Διεθνή Συμπόσια Γλυπτικής

1977 Βελιγράδι-Σερβία. 1978 Ελληνο-Σουηδικό συμπόσιο, Καβάλα. 1982 Ελληνο-Σουηδικό συμπόσιο, Στοκχόλμη. 1991 ΟΛΒΙΟ'91. Διεθνές Συμπόσιο στην αρχαία πόλη Ολβία της Ουκρανίας.

Συμπόσια Γλυπτικής στην Ελλάδα

1993 Θεσσαλονίκη «Δημήτρια». 1995 Κόνιτσα '95.

Βραβεία, Διακρίσεις

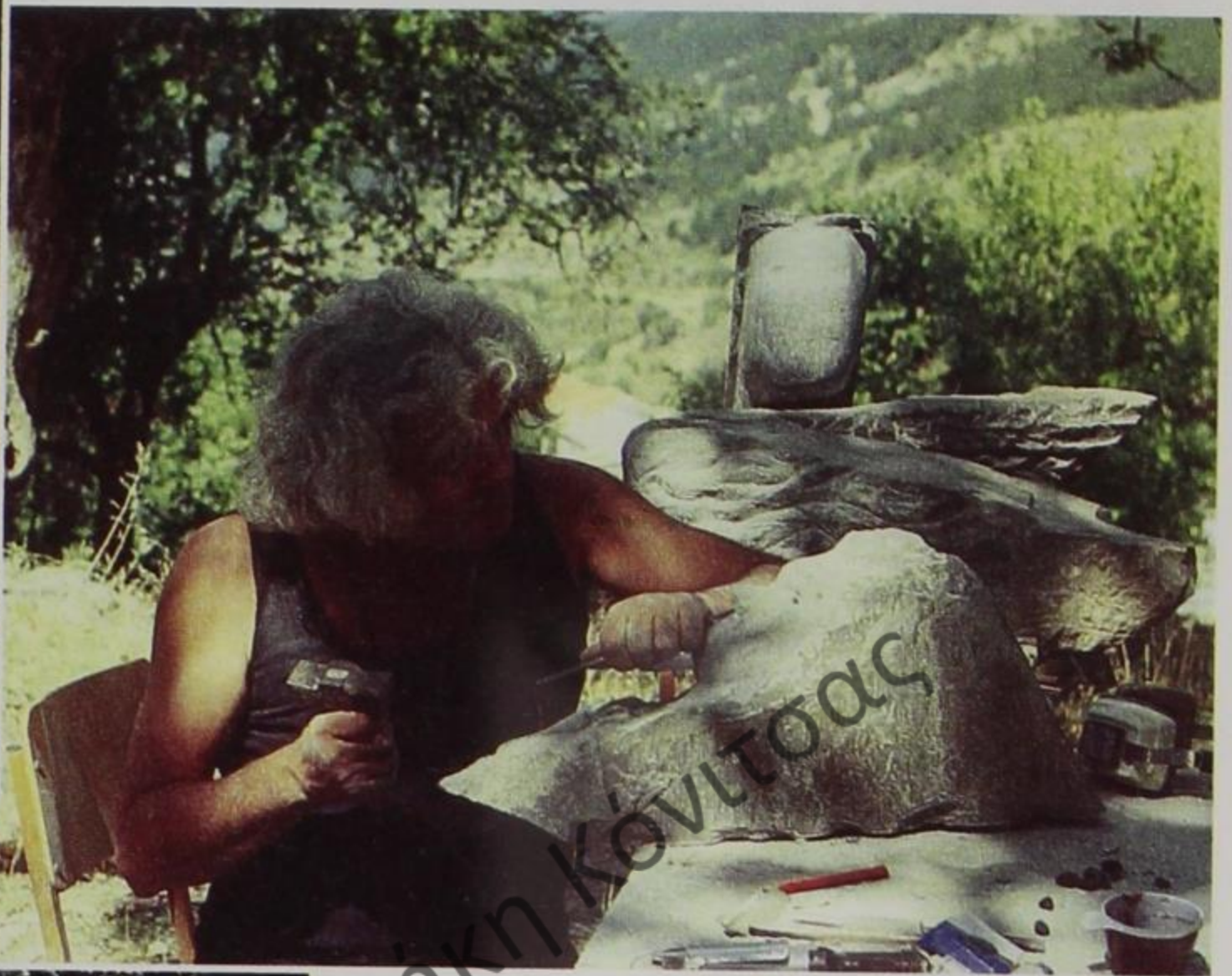
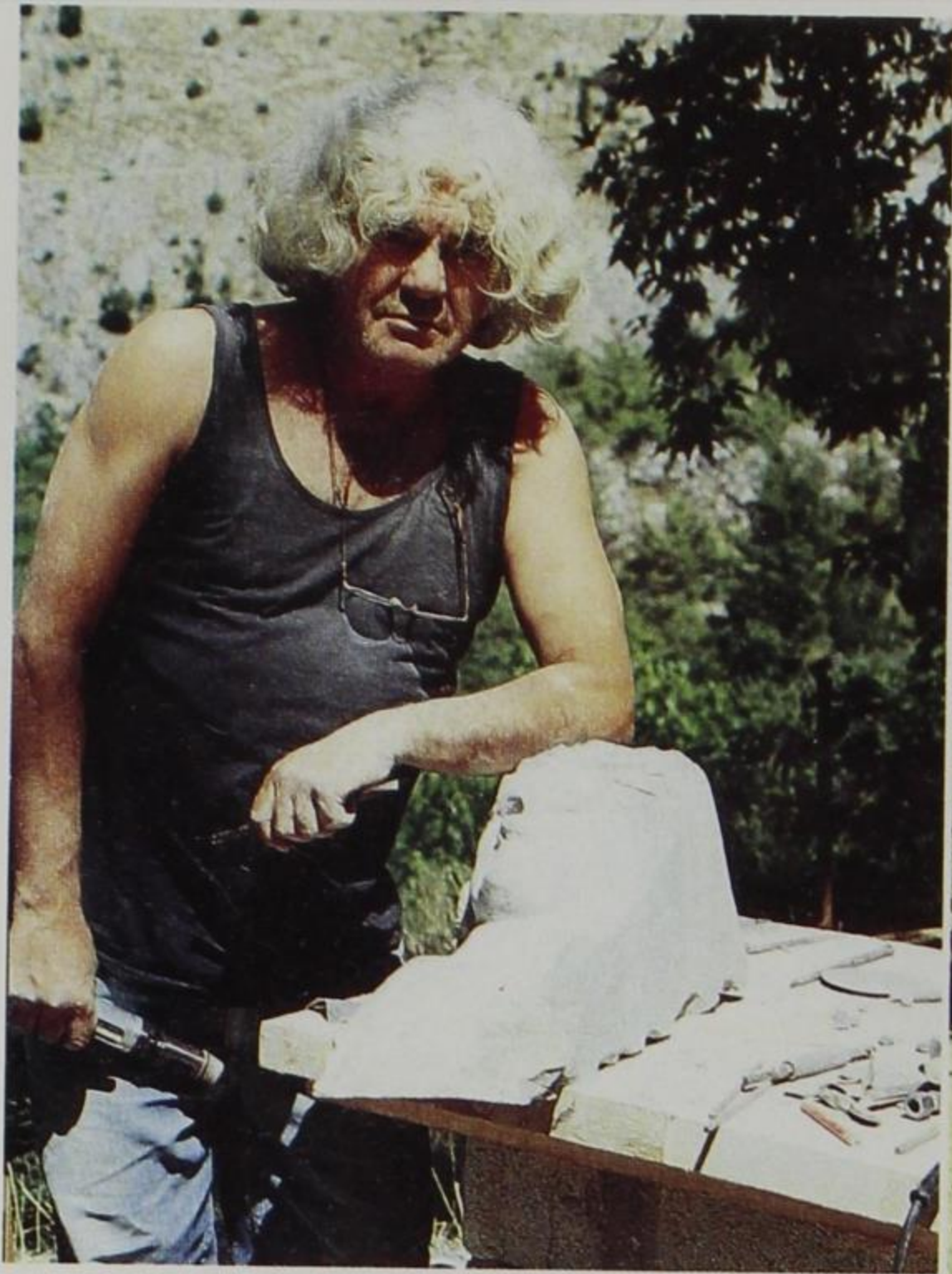
1965 Β' Βραβείο Μνημείο εκτελεσθέντων, Αμυρά Κρήτης. 1966 Β' και Γ' Βραβείο, Δήμος Ορχομενού. 1969 Β' Βραβείο, Δήμος Καβάλας. 1970 Γ' Βραβείο, Έφιππος Ανδριάντας του Μεγ. Αλεξάνδρου, Δήμος Θεσσαλονίκης.

Από το 1966 έως το 1970 συνεργάστηκε με την Αρχαιολογική Υπηρεσία (Παλαιοχριστιανική Αρχαιολογία)

Συνεργάστηκε επίσης με το Κρατικό Θέατρο Βορ. Ελλάδος, με την Όπερα Θεσσαλονίκης, την Εθνική Λυρική Σκηνή και το Ελεύθερο Θέατρο σε έργα Αρχαίου Δράματος. Έργα του βρίσκονται στις Εθνικές Συλλογές Σερβίας, Σουηδίας, Ουκρανίας, σε ιδιωτικές συλλογές στην Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Αργοστόλι, Παρίσι, Νέα Υόρκη, Στοκχόλμη, Τόκιο και στην Εθνική Πινακοθήκη της Αθήνας.

Λίγα λόγια για το έργο

Ο τωρινός άνθρωπος μου φαντάζει σαν ένα δάσος με δένδρα εν ανισορροπία ισορροπούντα, πέτρινα, απρόσωπα και μοναχικά. Αυτό είναι το συγκεκριμένο έργο στην πλήρη του ανάπτυξη ... θα δούμε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

3. Κυρίτσης Νικόλαος

Σύντομο βιογραφικό σημείωμα

Γεννήθηκε το 1957 στη Βουδαπέστη. Η καταγωγή του είναι από την Αγ. Παρασκευή (Κεράσοβο) Κόνιτσας. Τις καλλιτεχνικές του σπουδές άρχισε στη Μεσαία Σχολή Καλών Τεχνών της Βουδαπέστης, από όπου αποφοίτησε το 1975. Το 1976 επαναπατρίστηκε στην Ελλάδα και τον επόμενο χρόνο γράφτηκε στην Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, όπου φοίτησε μέχρι το 1980, στο εργαστήριο Γλυπτικής Παππά, Νικολαΐδη, Παπαγιάννη. Από το 1981 συνέχισε τις σπουδές του με υποτροφία της Ακαδημίας Αθηνών στη Σχολή Καλών Τεχνών στο Παρίσι, από την οποία αποφοίτησε το 1986, οπότε πήρε και το δίπλωμα γλυπτικής. Ύστερα από το τέλος των σπουδών του επέστρεψε στην Ελλάδα, όπου από το 1986 μέχρι σήμερα εργάζεται ως γλύπτης στο Υπουργείο Πολιτισμού και παράλληλα από το 1990 διδάσκει στα εργαστήρια «Πλαστική και Αντίγραφο Γλυπτικής» στη Σχολή Συντήρησης Αρχαιοτήτων στα Τ.Ε.Ι. Αθηνών.

Έχει λάβει μέρος σε πέντε ομαδικές εκθέσεις γλυπτικής στην Αθήνα και το Παρίσι και συγκεκριμένα:

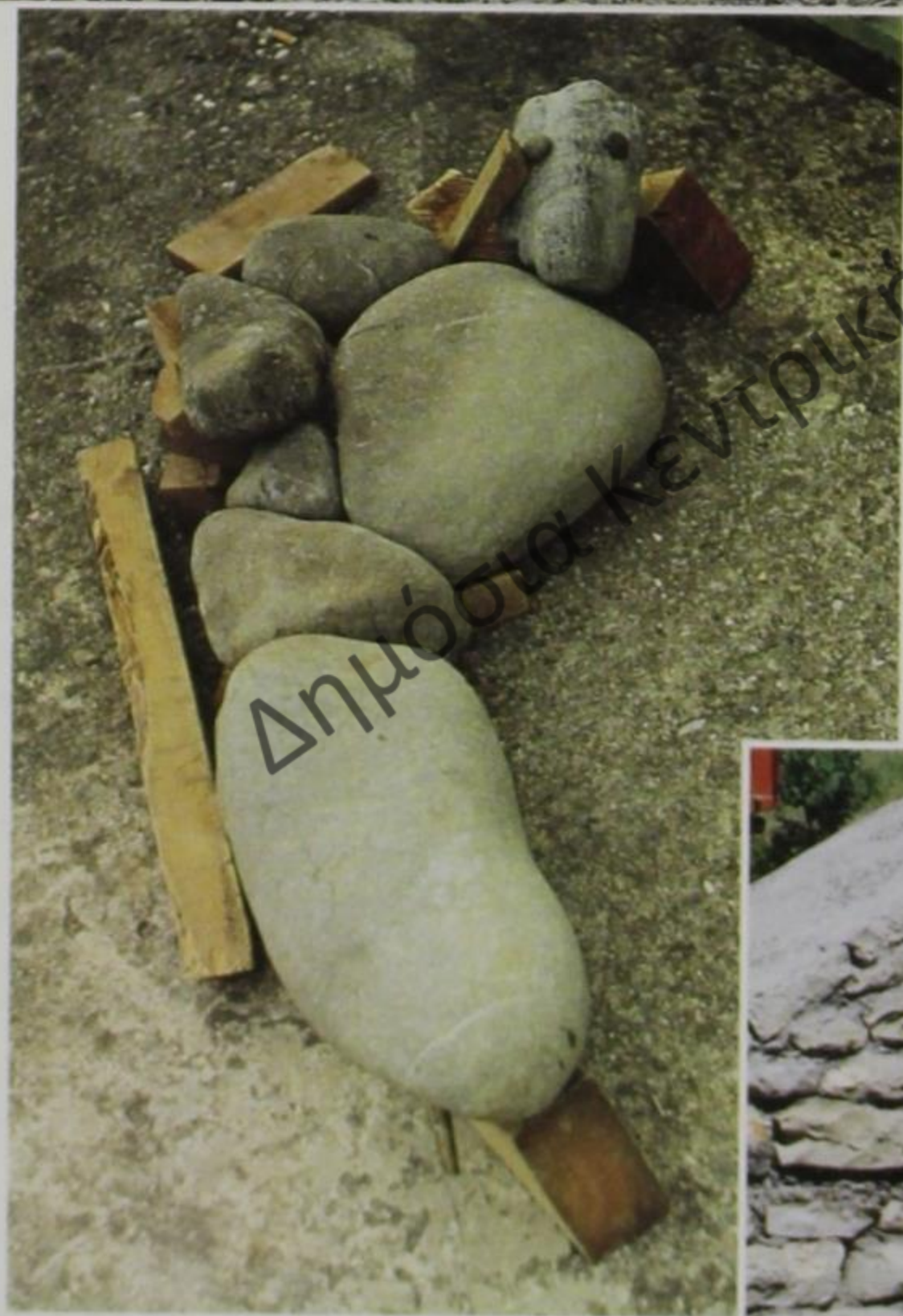
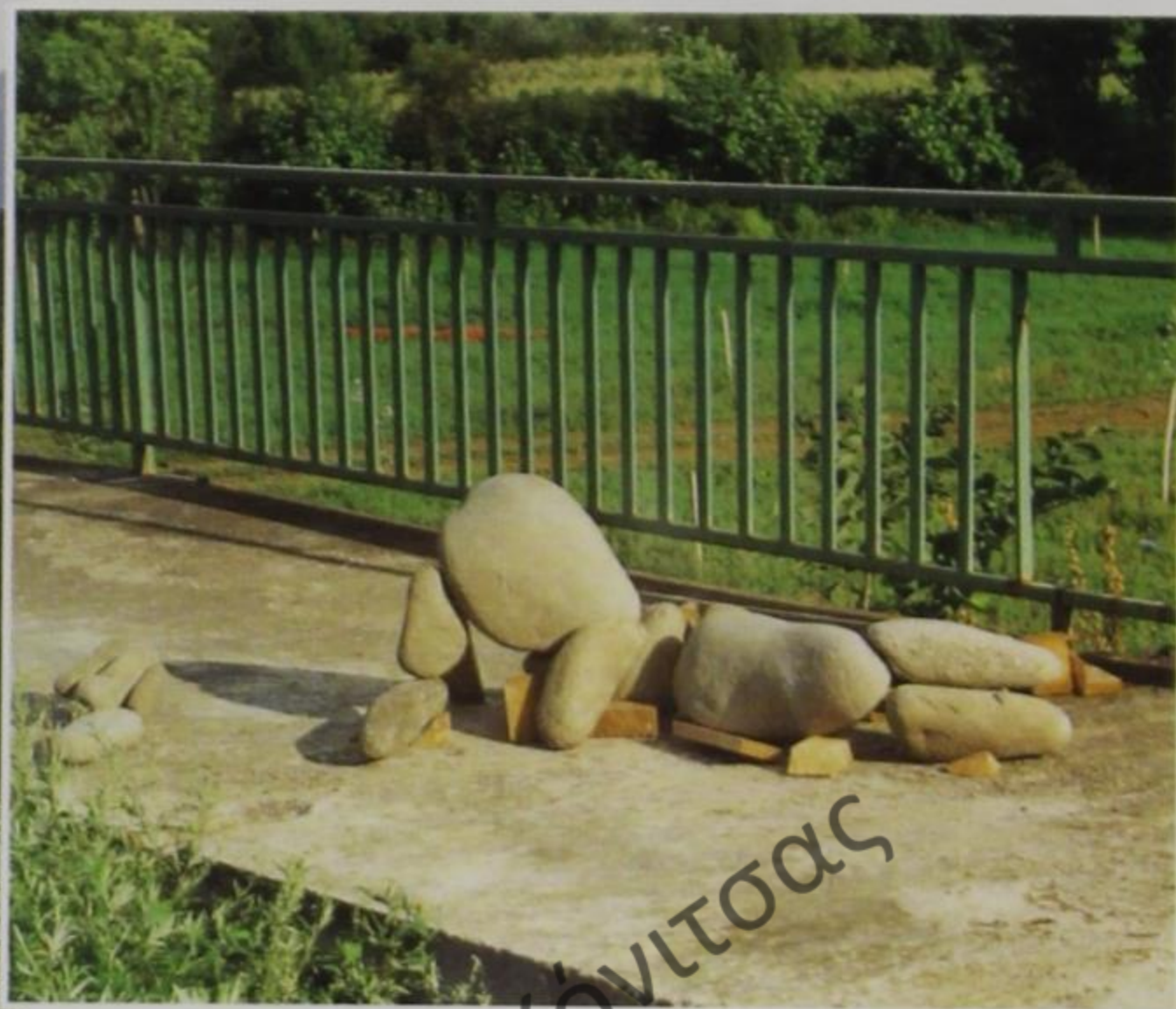
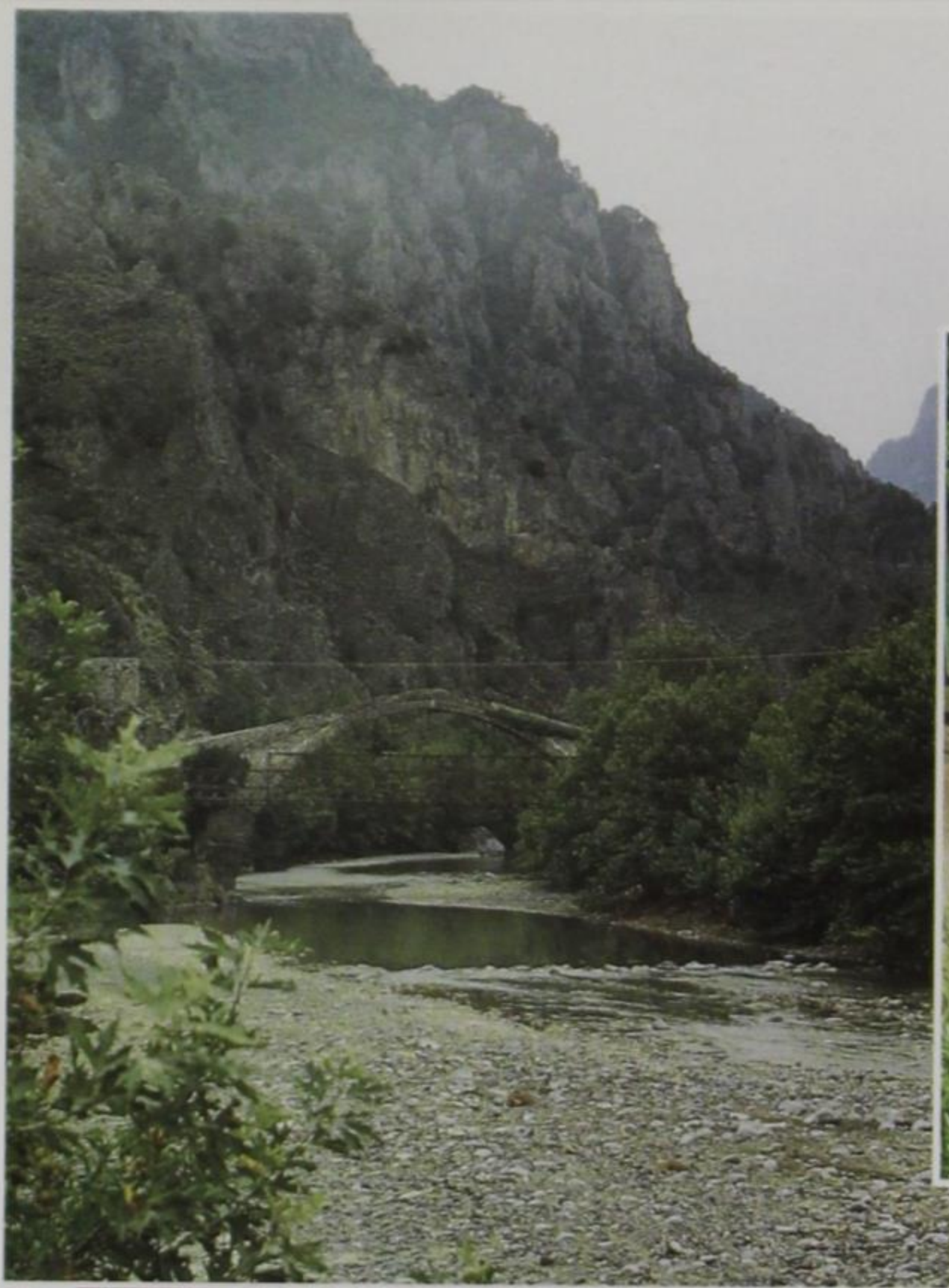
Το 1985 στο Maison des Beaux-Arts στο Παρίσι. Το 1991 στην Αίθουσα Τέχνης «Εποχές». Το 1992 στην Αίθουσα Τέχνης «Εποχές». Το 1993 στην Αίθουσα Τέχνης «Αέναον». Το 1995 στην Αίθουσα Τέχνης «Εποχές».

Το 1991 πήρε μέρος στον καλλιτεχνικό διαγωνισμό για τη φιλοτέχνηση της προτομής του Κωστή Παλαμά και του απονεμήθηκε το Β' Βραβείο.

Είναι μέλος του Επιμελητηρίου Εικαστικών Τεχνών της Ελλάδας και του Συλλόγου Γλυπτών Ελλάδας.

Λίγα λόγια για το έργο

Η ιδέα για τη σύνθεση του έργου πήγασε από το ίδιο το θέμα του Συμποσίου, που είχε στόχο του να τιμήσει τους Πελεκάνους της Κόνιτσας ένα έργο που θα εντασσόταν στον τύπο των κατασκευών των παραδοσιακών λιθοξοών αποτελώντας ταυτόχρονα ένα γλυπτό δημιούργημα που θα χρησιμοποιούσε υλικό από τη γη της Ηλείου. Πάνω στον προϋπάρχοντα τοίχο δημιουργήθηκε μία σύνθεση από ακατέργαστες πέτρες, που βρίσκει κανείς άφθονες στον ποταμό Αώο, η οποία παριστάνει μία ανθρώπινη μορφή ημιανακεκλιμένη. Στη συνέχεια το γλυπτό ενσωματώθηκε σε μία καμάρα, η οποία αφενός μεν με το υλικό κατασκευής της και αφετέρου με το σχήμα της, που θυμίζει γεφύρι, παραπέμπει στο έργο των Πελεκάνων της Κόνιτσας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

4. Λαζαράκης Χρήστος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Σύντομο βιογραφικό σημείωμα

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1957, Κατά τα έτη 1983 - 1986 σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών Πανόρμου Τήνου με δάσκαλο τον Ιωάννη Μανιατάκο. Στη συνέχεια με υποτροφία της παραπάνω σχολής εισάγεται το 1986 στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών Αθήνας στο εργαστήριο Γλυπτικής με δασκάλους τον Γιώργο Νικολαΐδη και Θεόδωρο Παπαγιάννη. Παρακολουθεί επίσης το εργαστήριο Σκηνογραφίας με δάσκαλο το Γιώργο Βασιλειάδη. Αποφοιτεί με άριστα το 1991.

Έχει λάβει μέρος σε 10 ομαδικές εκθέσεις.

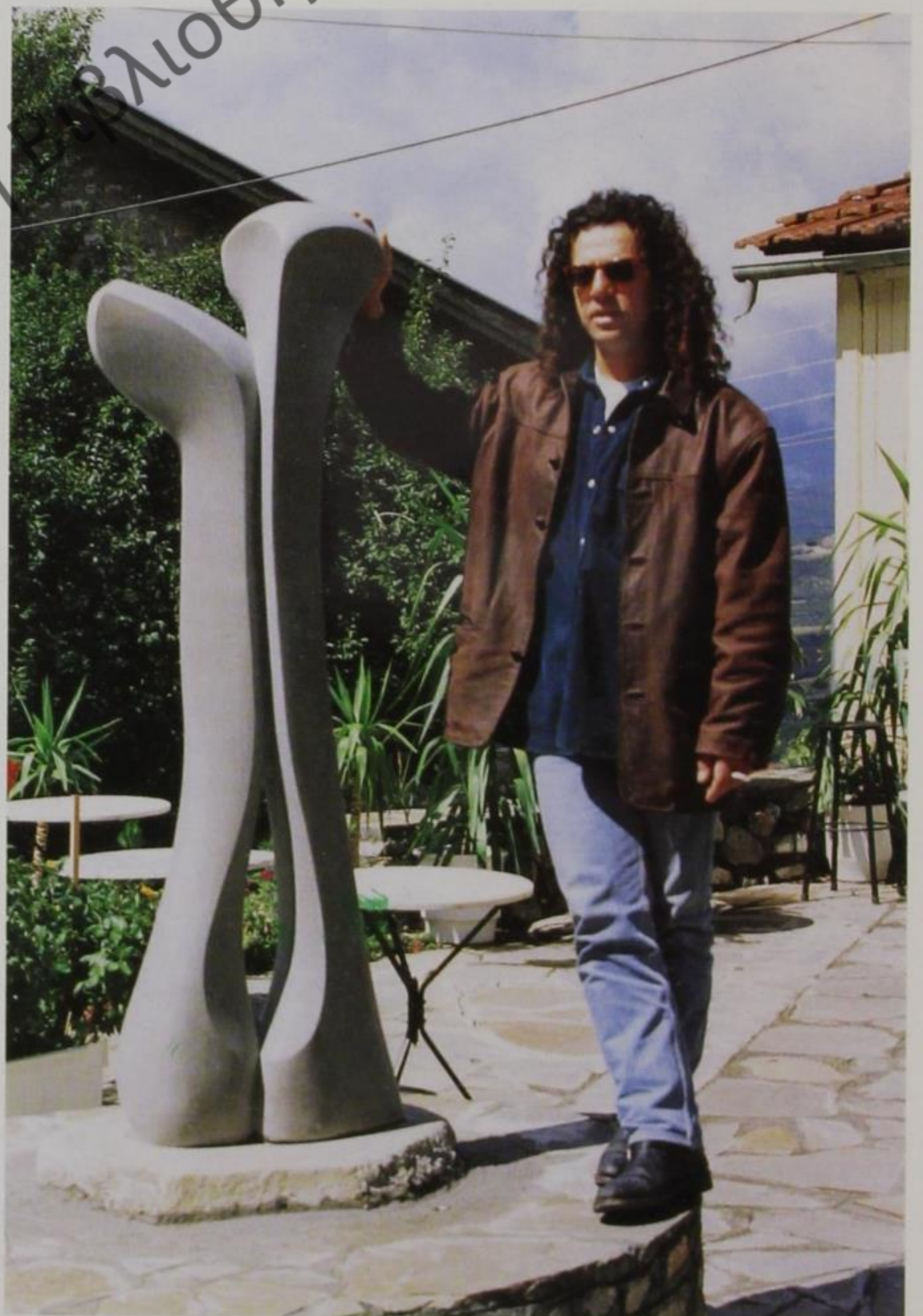
Η πρώτη ατομική έκθεση έγινε το 1993 στη Γκαλερί Πλειάδες.

Επίσης το 1995 έλαβε μέρος στο συμπόσιο Γλυπτικής του Δήμου Κόνιτσας.

Λίγα λόγια για το έργο

Τίτλος έργου: «Ερωτικό»

Το «Ερωτικό» ανήκει σε μία σειρά έργων με τίτλο το ζευγάρι, ειπωμένο μέσα από τη διαδικότητά του και τη τάση του να γίνει ένα. Παράλληλη πηγή έμπνευσης για την υλοποίηση του συγκεκριμένου έργου αποτέλεσε η φόρμα των οστών.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

5. Λάμπρου Χρήστος

Σύντομο βιογραφικό σημείωμα.

Γεννήθηκε στην Κόνιτσα Ιωαννίνων το 1951.

Σπούδασε στη Βελλά και πήρε το πτυχίο του δασκάλου το 1972.

Δάσκαλοί του στη ζωγραφική αρχικά και για λίγο χρονικό διάστημα ο Παύλος Βρέλης και αργότερα στην Αθήνα (1972-1973) η Ιωάννα Οικονομίδου.

Το 1978 παρακολουθεί Αγιογραφία στον Τέλη Βαλσάμη στα Γρεβενά. Στην Γλυπτική θεωρεί δασκάλους του τον Κυριάκο Ρόκο και το Διονύση Γερολυμάτο.

Είναι μέλος του Επιμελητηρίου Εικαστικών Τεχνών Ελλάδας, (Ε.Ε.Τ.Ε), στα τμήματα Ζωγραφικής και Γλυπτικής.

Από το 1973 μέχρι το 1984 ζεί, εργάζεται και εκθέτει σε διάφορες επαρχιακές πόλεις της Ελλάδας.

Από το 1985 μέχρι και σήμερα βρίσκεται στην Αθήνα όπου εργάζεται και σαν εκπαιδευτικός, διδάσκοντας το μάθημα των καλλιτεχνικών στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση.

Έχει εκθέσει σε πολλές επαρχιακές πόλεις και στην Αθήνα σε διάφορες αίθουσες, έργα του δε βρίσκονται σε ιδιωτικές συλλογές και δημόσιους χώρους.

Εκθέσεις

1973 Αθήνα, υπαίθρια ομαδική (σχέδια-ζωγραφική). 1978 Γρεβενά (ζωγραφική-γλυπτική). 1982 Ορεστιάδα ΑΧΙΛΛΕΙΟ (ζωγραφική-γλυπτική). 1982 Καστοριά ΑΡΜΟΝΙΑ (ζωγραφική). 1983 Ορεστιάδα ΛΑΦΟ (ζωγραφική). 1984 Καστοριά ΑΡΜΟΝΙΑ (ζωγραφική-100 μικρά έργα). 1984 Άργος Ορεστικό Π.Κ.Δ.Α.Ο. (ζωγραφική-γλυπτική). 1985 Γιάννενα αίθουσα ΟΡΦΕΑΣ (ζωγραφική). 1986 Αθήνα, ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ, (ζωγραφική). 1987 Αθήνα ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ (ζωγραφική) ομαδική. 1987 Κόνιτσα Π.Κ.Δ.Κ. (ζωγραφική). 1988 Σαντορίνη-Φηρά SELEVE BAR (ζωγραφική). 1989 Γιάννενα αίθουσα ΠΑΛΑΤΙΝΟ (ζωγραφική). 1991 Πνευματικό Κέντρο Ψυχικού (ζωγραφική-γλυπτική). 1992 Αθήνα ΕΥΜΑΡΟΣ (ζωγραφική-γλυπτική). 1993 Πνευματικό Κέντρο Αγίας Παρασκευής (ζωγραφική-γλυπτική) ομαδική. 1994 Πνευματικό Κέντρο Χαλανδρίου (ζωγραφική-γλυπτική) ομαδική. 1995 Ε.Ε.Τ.Ε. Δήμος Αχαΐας Ολυμπίας (γλυπτική) ομαδική. 1995 Δήμος Κόνιτσας Συμπόσιο Γλυπτικής 1995. 1995 Δήμος Αγίων Αναργών Αττικής (γλυπτική) ομαδική.

Λίγα λόγια για το έργο

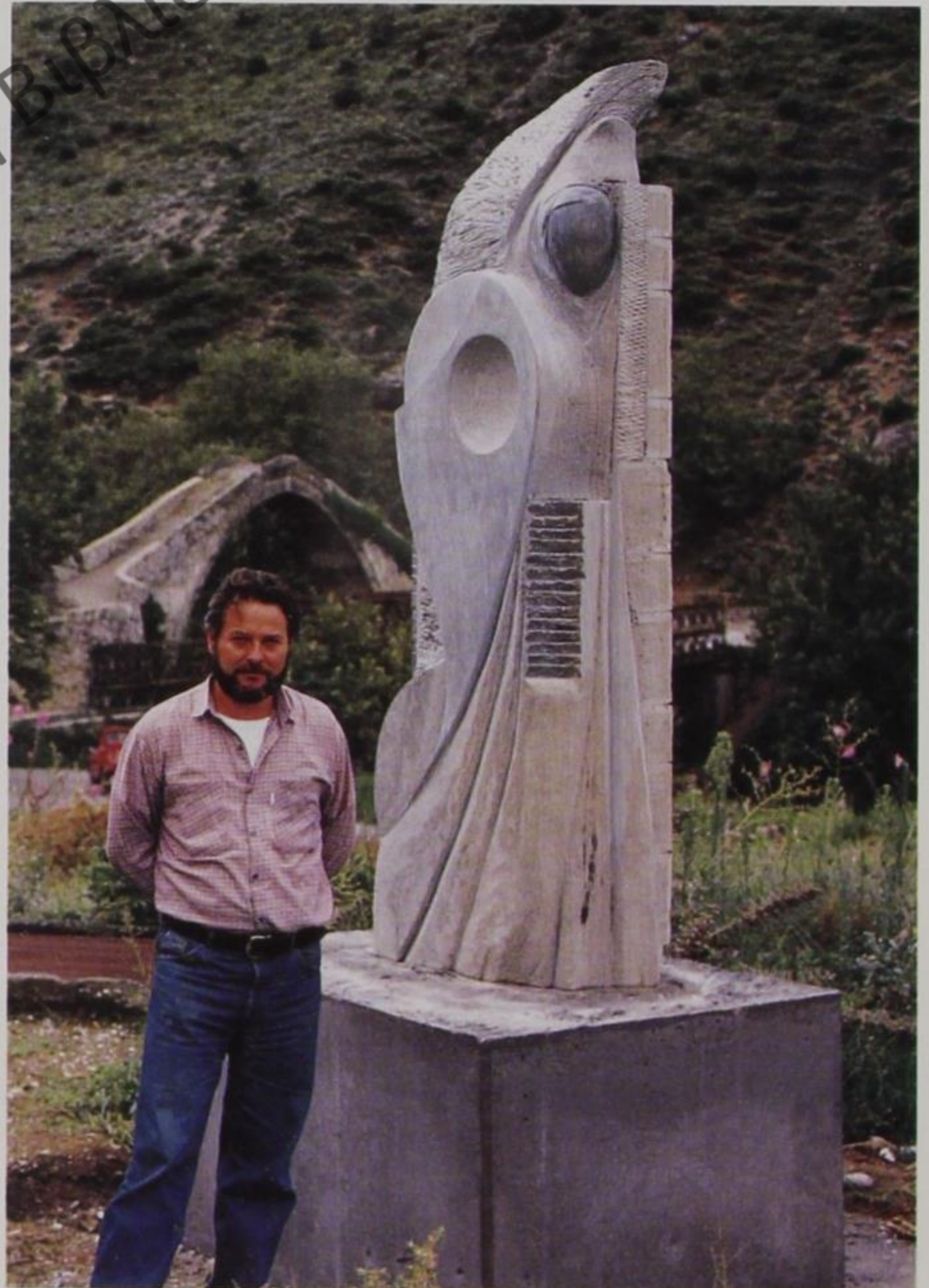
Λόγω καταγωγής θέλησα να τονίσω τα χαρακτηριστικά της περιοχής μας, της Κόνιτσας. Μάνα μαρτύρων, μάνα ξενητεμού, μάνα της αναχώρησης, μάνα του γυρισμού.

Στο έργο μου κυριαρχούν τρία στοιχεία γνωστά και χαρακτηριστικά της περιοχής μας. Είναι το αγριόγιδο που συμβολίζεται με το ιδιαίτερα χαρακτηριστικό κέρατό του, η τοιχοποιεία, έργο των μαστόρων της περιοχής και η γυναίκα. Από πολύ μικρός, στη μνήμη μου είναι χαραγμένη η εικόνα της οικογένειας απ' την οποία κατά κανόνα απουσιάζει ο άνδρας, με τα συνάφια των μαστόρων, πρώτα στην ξενιτιά για δουλειά, αργότερα δε μετανάστης. Η γυναίκα, μόνο στήριγμα της οικογένειας πίσω, πρέπει να κάνει την δουλειά και της γυναίκας και του άνδρα. Στήριγμα της κοινωνίας της Κόνιτσας η γυναίκα-μάνα-σύζυγος. Οικονομική βάση της κοινωνίας της Κόνιτσας οι μαστοροί και η τέχνη τους. Σύμβολο περηφάνειας, ελευθερίας και συντροφικότητας το αγριόγιδο της χαράδρας του Αώου.

Με αυτά τα τρία χαρακτηριστικά στοιχεία θέλησα να οργανώσω τη σύνθεσή μου σ' αυτό το γλυπτό, τοποθετώντας και άλλα στοιχεία συνειδητά και υποσυνείδητα, που μπορούν να προκαλέσουν στον θεατή τη δική του φαντασίωση πάνω στο θέμα, να δει απ' τη δική του γωνιά όραση κάτι διαφορετικό, κάτι νέο.

Η σκοπιμότητα ενός έργου έχει ως ζητούμενο, μέσα από τη σταθερότητα του όγκου, την κίνηση της φόρμας και τη μεταβολή του φωτισμού, να πηγάζει η συνεχής πρόκληση της φαντασίας του θεατή, πάνω στο δημιουργικό αποτέλεσμα του καλλιτέχνη.

Θέλησα να τοποθετήσω το έργο κοντά στην παλιά γέφυρα, στο ποτάμι του Αώου, επειδή πιστεύω πως αυτός ο χώρος ήταν και είναι η πύλη της πόλης και της Επαχίας Κόνιτσας. Ο χώρος αποχαιρετισμού των μαστόρων στον ξενητεμό τους. Ο χώρος του μεγαλύτερου μνημείου των μαστόρων της πέτρας, του μονόθολου γεφυριού της Κόνιτσας. Ο χώρος της εισόδου της χαράδρας του Αώου, τόπος ζωής του αγριόγιδου του Σμόλικα, της Γκαμήλας...

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

6. Παπαγεωργίου Ευδοκία

Σύντομο βιογραφικό σημείωμα.

Γεννήθηκε στα Γιάννενα το 1946.

Σπούδασε και πήρε δίπλωμα Γλυπτικής, Ψηφιδωτού, Θεωρητικών και Ιστορικών σπουδών από την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών Αθηνών. Επίσης παρακολούθησε το εφηρμοσμένο εργαστήριο Τέχνης του Βιβλίου της Α.Σ.Κ.Τ. Αθηνών. Έλαβε υποτροφία και διακρίσεις κατά τη διάρκεια των σπουδών της.

1973-74 Ελεύθερες σπουδές στην Νέα Υόρκη. 1984-87 Μεταπτυχιακές σπουδές στην ACADEMIE DER BILDENDEN KUNSTEN-MUNCHEN, στο εργαστήριο Glassmalerie MosaiKwerkstatt. Είναι μέλος του Επιμελητηρίου Εικαστικών

Τεχνών και του Συλλόγου Γλυπτών Ελλάδας.

Για μια δεκαπενταετία εργάστηκε στην Μέση Εκπαίδευση και κατά καιρούς στο Κέντρο Συντήρησης Αρχαιοτήτων. Αγιογράφησε και εφηφιδωγράφησε εκκλησίες στην Ελλάδα, Η.Π.Α. και στη Γερμανία.

Ατομικές Εκθέσεις

1983 Ναύπλιο. 1994 Nicopolis Club. 1994 Petsalis art Gallery, Κέρκυρα. 1995 Αμυμώνη Gallery, Ιωάννινα

Ομαδικές Εκθέσεις

1973 12η Πανελλήνια Καλλιτεχνική Έκθεση στο Ζάππειο. 1975 «Ηπειρωτικά». 1977 Kironio Museum Διεθνής Μπιενάλε. 1979, 1980 «Ηπειρωτικά». 1985, 1986, 1987 Munchen «Εκθετήριο Ακαδημίας Καλών Τεχνών». 1987 Koblenz «Ειδικές παρουσιάσεις από Ακαδημίες και Ανώτατες Σχολές». 1987 Πανελλήνια Καλλιτεχνική Έκθεση στον ΟΛΠ. 1988, 1990 Ναύπλιο «Αίθουσα Τέχνης». 1990, 1992, 1993 Παρουσιάσεις του Συλλόγου Γλυπτών στο Άρτος, Ναύπλιο, Αθήνα. 1991 Paris «Maison de l' Architecture». 1991 Martignas Αίθουσα του Δημαρχείου. 1993 Ζάππειο-Παρουσίαση του Επιμελ. Εικαστικών Τεχνών. 1993 Δημήτρια Θεσσαλονίκης «Σύγχρονη Ελληνική Γλυπτική». 1994 Ιωάννινα-Αίθουσα Τσακάλωφ «Εικαστική Παρουσίαση»..

Λίγα λόγια για το έργο

Με πολύ ενθουσιασμό αποδέχθηκα την πρόσκληση για συμμετοχή μου στο «Συμπόσιο Γλυπτικής Κόνιτσα '95», θέλοντας να συμβάλλω και εγώ στην πραγμάτωση αυτής της υπέροχης πρωτοβουλίας σε μια μικρή επαρχιακή ακριτική πόλη.

Όταν έφτασα στον υποβλητικά πανέμορφο υπαίθριο χώρο δουλειάς «Πλατανάκια» συντροφιά με τα εργαλεία μου, γνώριζα μόνο πως θα δούλευα σε ντόπια πέτρα. Δεν είχα κατά νου ούτε καν σαν ιδέα το τί θα εδημιουργούσα.

Αφού είδα το υλικό μου, μια πέτρα δυο μέτρων παλαιάς εξώρυξης που μου επεφύλαξε πολλές εκπλήξεις, φλέγταρα, κουβέντα μαζί της και περίμενα, περίμενα την έμπνευση!

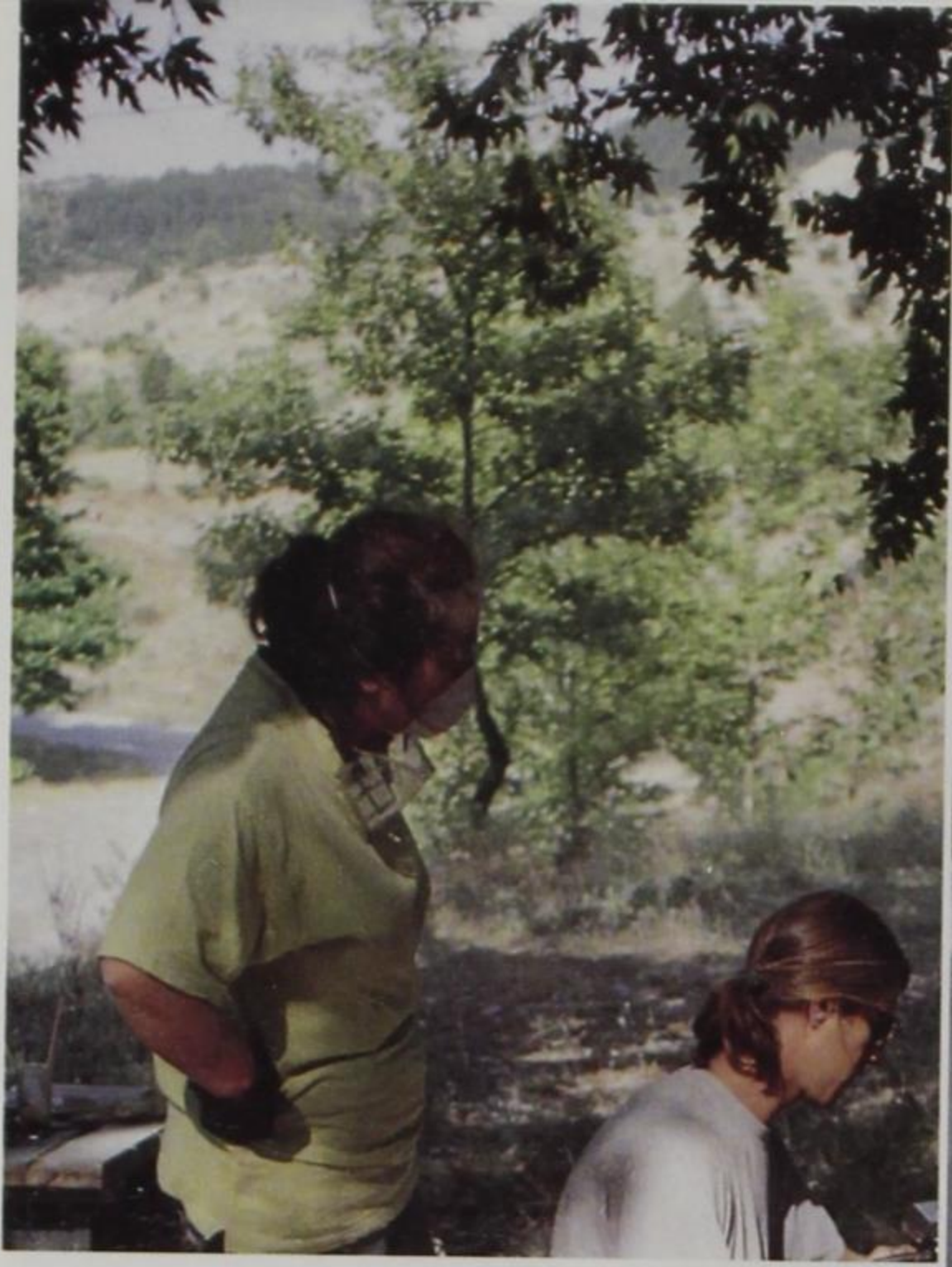
Για την σύλληψη οποιασδήποτε ιδέας δίνεται πάντα μια αφορμή που επιφέρει και την αντίστοιχη έμπνευση. Η έμπνευση είναι υπόθεση στιγμής, έρχεται ξαφνικά, σχεδόν τυχαία, είναι δε αποτέλεσμα της εγρήγορσης να παρακολουθούμε αυτά που συμβαίνουν μέσα μας και γύρω μας.

Το ερέθισμα και η αφορμή δόθηκε από τον φυσικό μεγαλόπρεπο χώρο με την ζικζακωτή ανηφορική διαδρομή και τα πλατώματα μέχρι το υπαίθριο εργαστήρι μας.

Μετέφερα νοερά την ιδέα μου στον όγκο της πέτρας και άρχισε ένα παιχνίδι μεταξύ υποκειμένου και αντικειμένου. Στην συνέχεια η ιδέα μεταφέρθηκε σε σκίτσο ώστε να βρεθεί τρόπος ταύτισης μεταξύ έννοιας και σχήματος. Σαν είδα πως μπορούσε να πραγματοποιηθεί η συγκεκριμένη έμπνευσή μου στο συγκεκριμένο υλικό, τότε προχώρησα στην επεξεργασία του σχεδίου ώστε να με βοηθήσει να δώσω στο τρισδιάστατο υλικό την τελειωτική του μορφή. Την μορφή εκείνη που προέκυπτε από τα ερεθίσματα του συγκεκριμένου φυσικού τοπίου σε συνθετική αρμονία με την ιδέα μιας ανθρώπινης φιγούρας.

Η μεταφορά του σχεδίου σε πηλό υπό κλίμακα μου έδωσε σαφέστατα την τρισδιάστατη μορφή της σύνθεσής μου και την δυνατότητα σύλληψης διαφόρων εκφραστικών μέσων για μια ενιαία και ελεύθερη έκφραση.

Η πέτρα δε από μόνη της, έπαιξε καθοριστικό καθοδηγητικό ρόλο μια και τα προβλήματα που προέκυψαν λόγω σαθρότητας, δέσμευσαν και κατηύθησαν εν μέρει την αρχική μεθόδευση της δουλειάς. Επεδίωξα παρ' όλες τις αντιξοότητες του υλικού να μην απομακρυνθώ από την αρχική μου σύλληψη, δηλαδή να ταυτίσω τις ανηφοριές του φυσικού χώρου, με την αίσθηση μιας ανθρώπινης φιγούρας προσδίδοντας μνημειώδη χαρακτήρα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

7. Παπαγιάννης Θόδωρος

Σύντομο βιογραφικό σημείωμα

Ο Θ. Παπαγιάννης γεννήθηκε στα Γιάννενα το 1942. Σπούδασε στην Αν. Σχολή Καλών Τεχνών, υπότροφος από το 1961 - 1966, με δάσκαλο τον Γιάννη Παππά. Το 1967 με διετή υποτροφία του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών (Ι.Κ.Υ.) μελέτησε την Αρχαία Ελληνική τέχνη και την τέχνη της ευρύτερης περιοχής της Μεσογείου πραγματοποιώντας μια σειρά από ταξίδια στην Αίγυπτο, την Μικρά Ασία, την Κύπρο, την Κάτω Ιταλία και Σικελία. Το 1970 διορίστηκε βοηθός καθηγητής της Αν. Σχ. Καλών Τεχνών Αθηνών. Το 1974 με άλλους 24 συναδέλφους του δημιούργησαν το (ΚΕΤ) Κέντρο Εικαστικών Τεχνών, που ανέπτυξε αξιόλογη καλλιτεχνική δραστηριότητα για 3 χρόνια. Το 1981-82 μετεκπαιδεύτηκε στο Παρίσι στα νέα υλικά της γλυπτικής στην Ecole Nationale Supérieure des Arts Appliqués et des Métiers d' Art. Ο Θ. Παπαγιάννης σήμερα είναι καθηγητής γλυπτικής στην Αν. Σχ. Καλών Τεχνών Αθηνών. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Γλυπτά του κοσμούν πολλούς δημόσιους χώρους στην Ελλάδα και το εξωτερικό, καθώς επίσης περιλαμβάνονται

σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές μουσείων και πινακοθηκών όπως η Εθνική Πινακοθήκη, το Μουσείο Βορρέ, η Πινακοθήκη Πιερίδη, το Αρχαιολογικό Μουσείο Θεσσαλονίκης, η Πινακοθήκη Μορφωτικού Ιδρύματος Εθνικής Τράπεζας, η Δημοτική Πινακοθήκη Ρόδου, η Όπερα της Ζυρίχης κ.α. Έχει τιμηθεί με πολλά βραβεία και διακρίσεις, ανάμεσα στα οποία είναι Α' Βραβείο στο διαγωνισμό για το Μνημείο Εθνικής Αντίστασης, Βόλος 1985, Α' Βραβείο στο διαγωνισμό για το Μνημείο της Εξέγερσης τους Πολυτεχνείου, Γιάννενα 1985, και Α' Βραβείο στο διαγωνισμό για το Μνημείο Εθνικής Αντίστασης, Μεταμόρφωση Αττικής 1992.

Με το έργο του έχει ασχοληθεί ο ημερήσιος και περιοδικός τύπος, καθώς επίσης το ραδιόφωνο και η τηλεόραση, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στο εξωτερικό.

Ατομικές Εκθέσεις

ΓΛΥΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑ: 1975 Κ.Ε.Τ. (Κέντρο Εικαστικών Τεχνών), Αθήνα. 1976 Κέντρο Λόγου και Τέχνης «Πανσέληνος», Θεσσαλονίκης. 1978 Κολλέγιο Αθηνών, αίθουσα βιβλιοθήκης. 1979 Γκαλερί «Όρος», Αθήνα. 1980 Γκαλερί «Εποχή», Γιάννενα. 1983 Γκαλερί «Ζυγός», Αθήνα. 1984 Γκαλερί «Άνεμος» Κηφισιά. 1987 Γκαλερί «Άνεμος» Κηφισιά. 1988 Γκαλερί «Πρίσμα» Ρόδος. Γκαλερί «Μορφή» Λεμεσός Κύπρου. Πινακοθήκη Πιερίδη, Αθήνα. Γκαλερί 4 (Σκουφά 4) Αθήνα. 1991 Γκαλερί «Αγκάθι» Αθήνα. 1992 Γκαλερί «Art Forum» Θεσσαλονίκη.

ΓΛΥΠΤΙΚΗ: 1992 Χώρος Σύγχρονης Τέχνης «Αμυμώνη» Ιωάννινα. «Πολύεδρο» Πάτρα. 1993 Αίθουσα Τέχνης Ψυχικού, Αθήνα. Campus Atr Land Sciences, Κηφισιά. 1994 Chiron Gallery, Ζυρίχη. Kgallery, Λονδίνο. 1995 λ' Δημήτρια Δημοτική Πινακοθήκη Θεσσαλονίκης, Παλαιό Αρχαιολογικό Μουσείο. Έχει συμμετάσχει σε πάρα πολλές ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Έχει φιλοτεχνήσει 4 ανδριάντες, πάρα πολλές προτομές, μετάλλια και νομίσματα καθώς και διακοσμητικές εκθέσεις. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Λίγα λόγια για το έργο

Από τη στιγμή που αποφάσισα να συμμετάσχω στο Συμπόσιο Γλυπτικής της Κόνιτσας, σκεψείς πολλές άρχισαν να περιτοκνίζον στο μυαλό μου. Σιγά, σιγά επικεντρώθηκαν γύρω από τους μαστόρους. Γνωρίζοντας την παράδοση των χωριών της Κόνιτσας με τους περίφημους μαστόρους, αποφάσισα να κάνω κάτι προς τιμή τους. Λόγω της μακρόχρονης ενασχόλησής μου με το λάξεμα της πέτρας αισθανόμουν αλληλέγγυος, αισθανόμουν κι εγώ ένας απ' το «συνάφι» τους. Άλλωστε συντοπίτης ο ίδιος και από Μαστοροχώρι, που για ένα μικρό διάστημα έκανα τσιράκι σε πρωτομάστορα είχα μια μικρή εμπειρία μα προ πάντων αναμνήσεις πολλές και θαυμαστές εικόνες απ' τα συνάφια που ξεπέζευαν στο χωριό μου όταν είχαν κάποια σπουδαία παραγγελία. Από τα διαβάσματά μου αργότερα πλούτισα τις γνώσεις μου και εκτίμησα πολύ την προσφορά τους. Στο σφυρί (τσιόκι τόλεγαν στο χωριό μου ή τσιοκάνι) το βαρύδι (νήμα της στάθμης) και στο μυστρί επικεντρώθηκε η προσοχή μου στην αρχή και σκέφθηκα να κάνω μια σύνθεση με τα τρία αυτά εργαλεία, μα ο χρόνος δεν ήταν αρκετός και φυσικά αποφάσισα να κάνω το σφυρί που κατά κάποιο τρόπο είναι και το σύμβολο του μάστορα. Είναι το βασικότερο όπλο καθαγιασμένο με τον τίμιο ιδρώτα των μαστόρων που έχτισαν αριστουργήματα λαϊκής αρχιτεκτονικής σ' ολόκληρη την Ελλάδα και πολύ πέρα απ' αυτήν στα πέρατα του κόσμου. Μνημεία που στέκουν περήφανα δείχνοντας την ομορφιά τους και τη σοφία που είναι κατασκευασμένα που αντιστέκονται σε πείσμα της δικής μας αδιαφορίας, για να μην πω βαρβαρότητας. Αυτούς τους μάστορες θέλησα να τιμήσω φτιάχνοντας ένα πέτρινο σφυρί, αλλά παροπλισμένο δίχως στηλιάρι και με κάποιες κακώσεις πάνω του απ' την πολύ και σκληρή δουλειά. Αιχμηρό και περήφανο όπως οι ανάγκες το διαμόρφωσαν στο πέρασμα των χρόνων να κάθεται σαν νικητής, πάνω σ' ένα ακατέργαστο βράχο, αυτόν που σ' όλη του τη ζωή πελεκούσε και διαμόρφωνε και του έδινε σχήμα και αναλογία. Το ήθελα παροπλισμένο γιατί στην πραγματικότητα παύσαμε πια να κτιζουμε με μεράκι κι όλα τ' αντικατέστησε ένας νάυλον πολιτισμός, η βιασύνη και η κακογουστιά. Το

(βλέπε σελ. 40)

οφύρι είναι τώρα ένα Μορσιακό είδος στην Ελλάδα της Πέτρας! Παρ' όλα αυτά την πραγματική Ελλάδα την βρίσκουμε ακόμα και δεν ξέρω για πόσο ακόμα, στα ερείπια του Γανναδιού στην Πυρσόγιαννη, στα γιοφύρια και τ' αρχοντικά του Ζαγορίου ή του Πηλίου, στα Μοναστήρια του Αγίου Όρους, στα Λαγκάδια της Μάνης, στα νησιά όσα δεν αφάνησε ακόμα ο «πολιτισμός». Κι αυτό οι νεοέλληνες τόχουνε πολύ λίγο κατανοήσει. Το σφυρί αυτό είναι ένα δικό μου χρέος προς τους ταπεινούς και άγνωστους εν πολλοίς αυτούς καλλιτέχνες, χρέος και ευγνωμοσύνη για την αισθητική ομορφιά που μου χαρίζουν τόσα χρόνια παρατηρώντας τα θαυμαστά τους έργα. Για τα μαθήματα αισθητικής που μου δώσαν σαν ελάχιστη προσφορά σ' έναν καθημερινό ταπεινό αγώνα έστησα αυτό το μνημείο και πάνω του έγραψα όπως σ' αρχαία επιγραφή

«ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΕΠΩΝΥΜΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΩΝΥΜΟΥΣ ΤΕΧΝΙΤΕΣ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ
ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

8. Παππάς Χρήστος

Σύντομο βιογραφικό σημείωμα

Γεννήθηκε στο Κάτω Ξέχωρο Φιλιατών Ηπείρου στις 9 Μαρτίου του 1942. Σπούδασε στο Εργαστήρι του Πάνου Σαραφιανού και μετά για ένα χρόνο στη Σχολή Καλών Τεχνών, στο Εργαστήρι του Μαυροϊδή. Δίδαξα τρία χρόνια στη ΧΕΝ και έκτοτε ασχολήθηκε με όλα σχεδόν τα είδη της εικαστικής δημιουργίας, με πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις.

Ατομικές Εκθέσεις

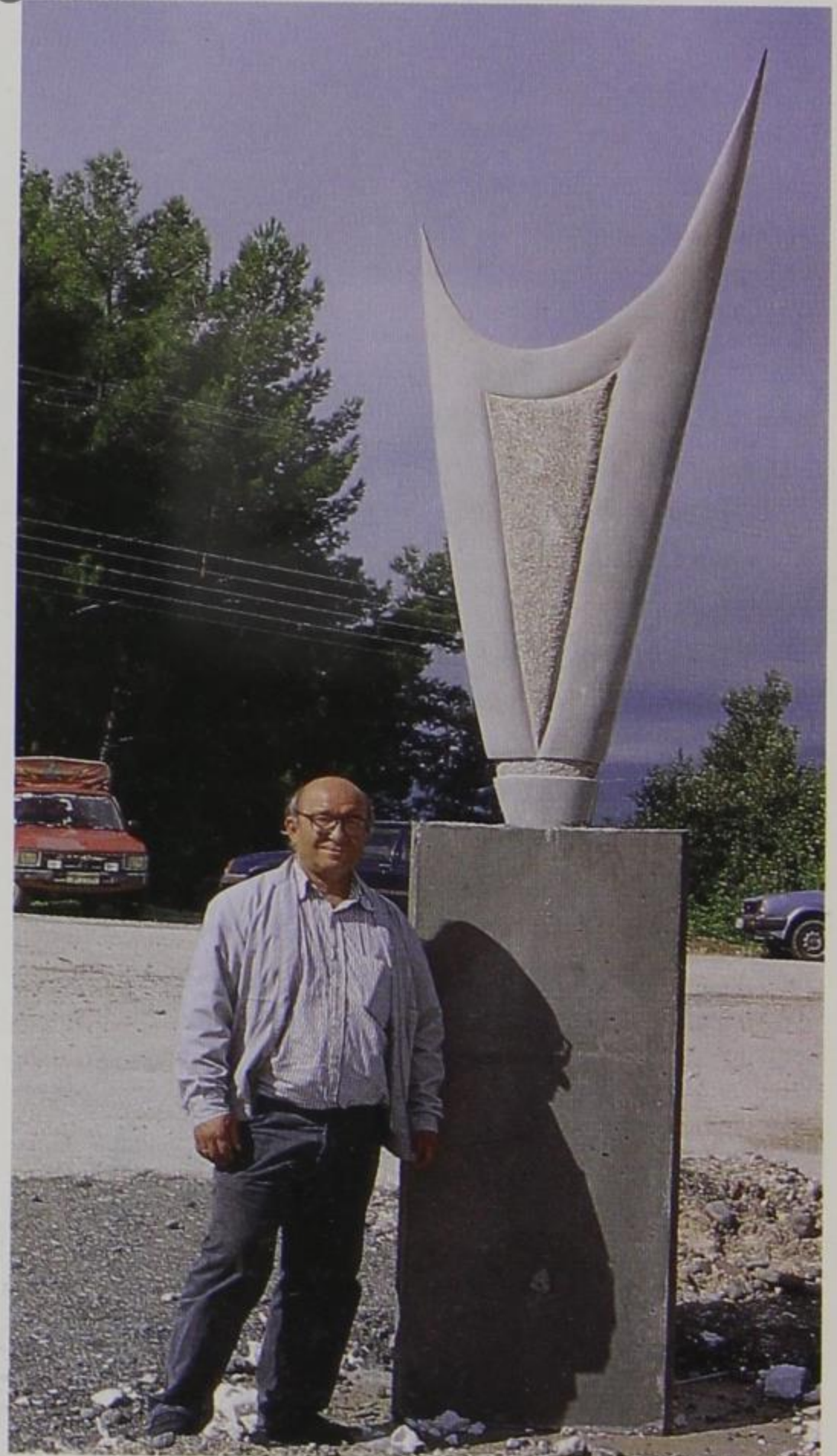
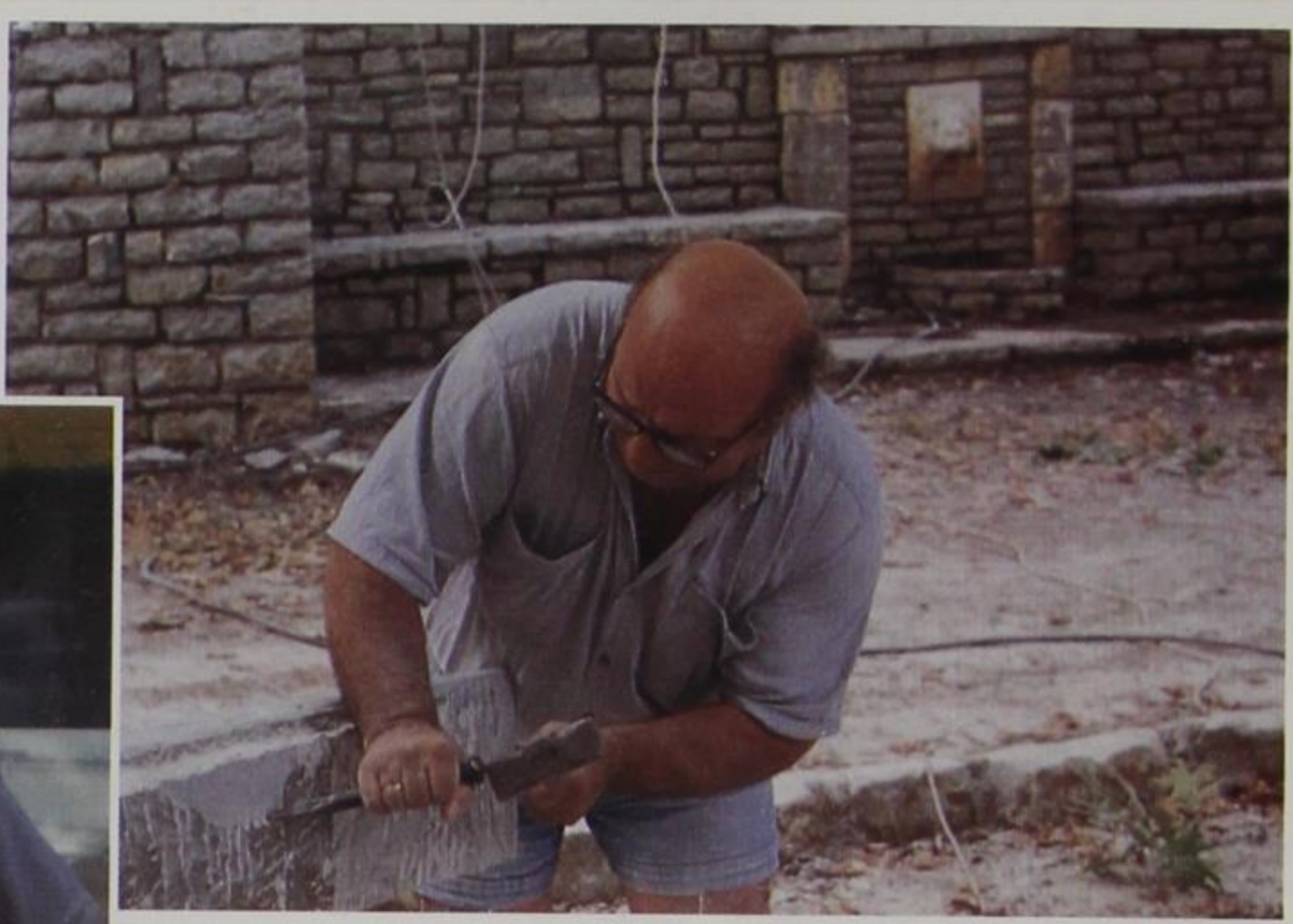
1986 Μικρογλυπτική και κόσμημα «Γκαλερί ΑΦΗ» Αθήνα. 1987 Ζωγραφική, γλυπτική, κόσμημα, Πνευματικό Κέντρο Χίου. 1989 Ζωγραφική, γλυπτική, κόσμημα, «PETER'S Gallery», Κύπρο. 1991 «ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ», Γλυπτική, Αίθουσα Τέχνης ΑΕΝΑΟΝ. 1991 Ζωγραφική, γλυπτική, κόσμημα, Αίθουσα Τέχνης Σέρρες. 1993 Ζωγραφική, Αίθουσα Τέχνης ΑΕΝΑΟΝ, Αθήνα. 1993 Ζωγραφική, Αίθουσα Τέχνης ΔΕΣΜΟΣ, Ηράκλειο Κρήτης. 1993 Ζωγραφική, Αίθουσα Τέχνης ΙΡΙΣ, Τρίκαλα.

Ομαδικές Εκθέσεις

1965 Γκαλερί «ΑΣΤΟΡ». 1967 Διαγωνισμός νέων Ελληνοαμερικανική Ένωση. 1973 Ζωγραφική, Γλυπτική, «Κέντρο Κεραμιστών», Μαρούσι. 1974 Ομαδική κατασκευή σε γκαράζ, Αθήνα. 1974 Ομαδική κατασκευή σε χωράφι, Βάρκιζα. 1984 Διαγωνισμός κοσμημάτων, ΕΟΜΕΧ. 1988 Κόσμημα, Γκαλερί «Έκφραση», Γλυφάδα. 1989 Γλυπτική, Γκαλερί «Έκφραση», Γλυφάδα. 1989 «Θαλασσινές εκφράσεις», Γκαλερί «Έκφραση», Γλυφάδα. 1989 Γλυπτική, Γκαλερί «Τερακότα», Θεσσαλονίκη. 1990 Ζωγραφική, Αγρίνιο. 1991 Γλυπτική, «Πολύεδρο», Πάτρα. 1991 Γλυπτική, κόσμημα, «Πολύεδρο», Πάτρα. 1991 Γλυπτική, «ΕΙΚΑΣΤΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ II», ΑΕΝΑΟΝ, Αθήνα. 1992 Γλυπτική, Γκαλερί «ΙΡΙΣ», Αθήνα. 1992 Κόσμημα, Γκαλερί «Καογκάδος» Γερμανία. 1992 Γλυπτική, ΑΕΝΑΟΝ, Αθήνα. 1992 Γλυπτική, Γκαλερί «ΠΡΙΣΜΑ», Λειβαδιά. 1994 Ζωγραφική, Εκπαιδευτήρια Μωραΐτη, Αθήνα. 1995 Γλυπτική, Συμπόσιο Γλυπτικής, Κόνιτσα.

Λίγα λόγια για το έργο

Η πρόθεση που είχα για το συγκεκριμένο έργο, ήταν να δώσω με λιτή γραφή την αίσθηση και έννοια μαζί της ανάτασης που νοιώθουμε για την δύναμη της δημιουργίας, που περιέχει ταυτοχρόνως την προσευχή και το δέος της δημιουργίας. Είναι μια έκφραση σύγχρονης γεωμετρικής γραφής, και θα πρέπει να ειπωθεί χωρίς την προκατάληψη παλαιότερων εκφράσεων.

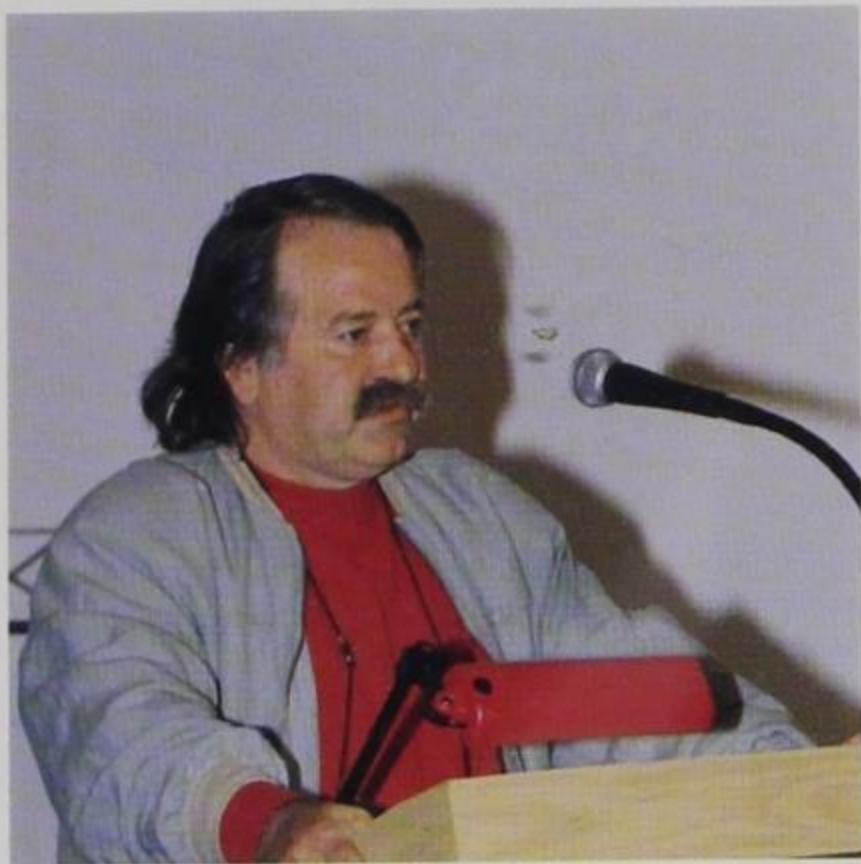

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

9. Ρηγανάς Χρήστος

Σύντομο βιογραφικό σημείωμα

Γεννήθηκε στην Καλαμάτα το 1944. Σπούδασε Γλυπτική στην Α.Σ.Κ.Τ. (1963-1968). Από το 1980 ζει και δουλεύει στην Καλαμάτα. Έργα του βρίσκονται στην Εθνική Πινακοθήκη, στο Υπουργείο Πολιτισμού, σε ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και στο Εξωτερικό.

Συμμετείχε μεταξύ πολλών άλλων και στις παρακάτω εκθέσεις:

Στις «Πανελλήνιες» 1971, 73, 87, «Για τη διάσωση της Ακρόπολης» 1978 και στις εκθέσεις «Εξωτερικού χώρου» καθώς και στο «Μόνιμο Εκθετήριο» του Συλλόγου Γλυπτών 1980, 81, 82 & 84. Στην 3η, 4η, 5η και 6η BIENNALE Γλυπτικής στο «Σκυρώνειο Μουσείο» 1981, 83, 85, 87. Το 1983 στο Βουκουρέστι με τις «Μορφές της Σύγχρονης Ελληνικής Τέχνης». Το 1984 στην «Μέρες της Αθήνας» (Μόσχα), στην «Υπαίθρια Διεθνή» του Γαλλικού Ινστιτούτου Αθήνας και στη «Σύγχρονη Ελληνική Γλυπτική» του Υπ. Π.Ε. στον Εθνικό Κήπο της Αθήνας. Το 1985 «Μνήμες, Αναπλάσεις, Αναζητήσεις» του Υπ. Π.Ε. για την «Αθήνα Πολιτιστική πρωτεύουσα της Ευρώπης». Την ίδια χρονιά στο «Μουσείο Βορρέ» για την Διάσωση των Τοιχογραφιών του Μεξικού και στην «Τρεις Γενιές Ελληνικής Γλυπτικής». Το 1987 «Πέντε Καλαματιανοί Δημιουργοί», Αίθουσα Τέχνης «Εποχές» (Κηφισιά). Το 1988 στα «Αισχύλια» και στην «Μικρή Γλυπτική», Αίθουσα Τέχνης «Εποχές». «Καλοκαίρι '89» Αίθουσα Τέχνης «Πλειάδες». Στην ίδια αίθουσα το 1990 «Παραμύθι 25 Εικαστικές Ερμηνείες». Τον ίδιο χρόνο στην GALERIE «GARGADOS» στο TIENGEN της Δ. Γερμανίας, στο μόνιμο εκθετήριο της Αίθουσας Τέχνης «ART TRADES INTERNATIONAL» Σικάγο Η.Π.Α. και στην Σύγχρονη Ελληνική Τεχνική «CHAATEAU DE CORREY» Γενεύη Ελβετίας. Το 1991 στο Παρίσι στην «Σύγχρονη Ελληνική Γλυπτική» υπό την αιγίδα του «Ελληνικού Πολιτιστικού Κέντρου Γαλλίας». Το 1995 συμμετείχε στο «Συμπόσιο γλυπτικής Κόνιτσα '95», «Σύγχρονη Ελληνική Γλυπτική», Δήμος Αρχαίας Ολυμπίας '95, «Μικρή γλυπτική» Αίθουσα Τέχνης «Εποχές» '95.

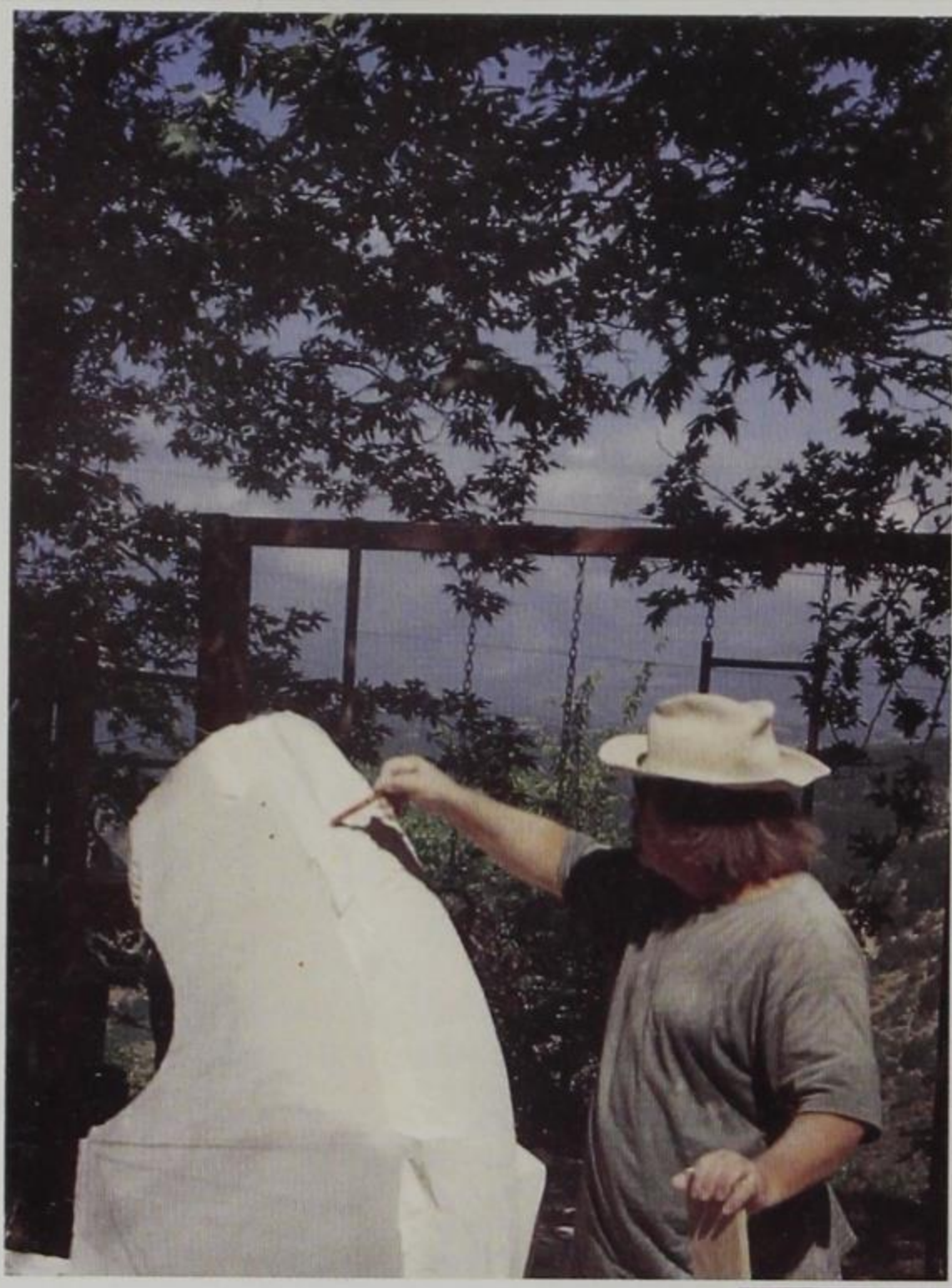
Ατομικές Εκθέσεις

Δημαρχείο, Καλαμάτα, 1982. Αίθουσα Τέχνης «Εποχές», 1985. Αίθουσα Τέχνης «F», Αθήνα. 1987. Πνευματικό Κέντρο Δήμου Καλαμάτας, 1990. Αίθουσα Τέχνης «Ένστασις», Γλυφάδα, 1990, 91. Ξενοδοχείο «Φιλοξένια», Καλαμάτα, 1992. «ART ATHINA 2 '94», «Αθήνα». «Πλειάδες» '95.

Λίγα λόγια για το έργο

Η γλώσσα γραφής της δουλειάς μου πάντα ήταν αφαιρετική, όχι με αυθαίρετο τρόπο, αλλά με γνώση που η άντληση πάντα γίνεται απ' την φύση. Μέσα απ' τα σχήματα που κυριαρχούν τον γύρω μας κόσμο αναζητώ την προσέγγιση που με τα πιο απλά μέσα θα προβάλλουν το έργο, αλλά παράλληλα να είναι και μιά πρόκληση ψηλάφησης της φόρμας. Με αρχή, το υλικό να διατηρεί την φυσική οντότητα και αυτονομία του, την συνέχιση συλλειτουργίας του με τη φύση, τον γύρω χώρο, την παρουσία του μέσα απ' την βιογραφική και μορφοπλαστική δομή χωρίς η δική μου λειτουργία να αλλάζει ότι δεν θάλαζε η φύση.

Η επέμβαση σε σχήματα, φόρμες που ελέγχονται απ' την όποια στιγμή αμεσότητας ή όχι, δεν είναι παρά το βίωμα μιάς προσπάθειας ετών. Στο μέτρο που ο περιβάλλον χώρος που έζησα ή ζω, η γενικότερη μορφή πληροφόρησης που έχει διαποτίσει συνειδητά ή υποσυνείδητα τον κόσμο της δουλειάς μου και η ανάγκη εξωτερίκευσης κάποιας δράσης. Στο ίδιο μέτρο τις δεκαπέντε μέρες που έζησα και έδρασα στην Κόνιτσα εκτιμώ πως λειτούργησαν μέσα μου οι ομορφιές, τα σχήματα της Πίνδου ιδιαίτερα δε της «Γκαμήλας». Θέλω να πιστεύω πως τέτοια στοιχεία είναι ορατά στο έργο μου που άρρηκτα πλέον με συνδέει με την ακριτική Κόνιτσα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

10. Συνίκη - Παπακώστα Νίτσα

Σύντομο βιογραφικό σημείωμα

Γεννήθηκε στα Γιάννινα όπου ζεί και εργάζεται. Παράλληλα με τη ζωγραφική ασχολείται και με την ξυλογραφία. Έχει επίσης εικονογραφήσει αρκετά βιβλία. Από το 1977 σπουδάζει γλυπτική κοντά στο Γιαννιώτη γλύπτη Παύλο Βορέλη. Την ενδιαφέρει η Ηπειρωτική λαϊκή αρχιτεκτονική, γι' αυτό περιόδευσε όλη σχεδόν την Ήπειρο και τη Β. Ήπειρο καταγράφοντας με σινική μελάνη και σχολιάζοντας πολλά από τα αρχιτεκτονικά της μνημεία. Αυτά εκδόθηκαν σε λευκώματα: Το 1986 από τις εκδόσεις ΜΕΛΙΣΣΑ, το λεύκωμα «Παλιά Γιάννινα» και από τις εκδόσεις ΔΩΔΩΝΗ σε δυο εκδόσεις το 1983 και το 1995, το λεύκωμα «Ήπειρος, εκκλησίες και μοναστήρια». Έργα της βρίσκονται σε ιδιωτικές συλλογές, στην εταιρία Ηπειρωτικών Μελετών, στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, στο δήμο Κόνιτσας και στο μουσείο Βορρέ. Είναι μέλος του Επιμελητηρίου Εισαγωγικών Τεχνών Ελλάδος.

Ατομικές εκθέσεις

1972 Εταιρεία Ηπειρωτικών Μελετών -Ιωάννινα- (ζωγραφική). 1972 Γκαλερί ΑΡΣΑ Θεσσαλονίκη (ζωγραφική). 1977 Εταιρεία Ηπειρωτικών Μελετών -Ιωάννινα- (ζωγραφική). 1991 Ζωσιμαία βιβλιοθήκη (ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ) -Ιωάννινα- (γλυπτική). 1994 Δωμάτιο «Βλέμμα» -Ιωάννινα- (γλυπτική). 1996 Γκαλερί ΑΝΥΜΩΝΗ -Ιωάννινα- (γλυπτική).

Ομαδικές Εκθέσεις

1967 Ζωσιμαία Παιδαγωγική Ακαδημία -Ιωάννινα- (ζωγραφική). 1970 Εταιρεία Ηπειρωτικών Μελετών -Ιωάννινα- (ζωγραφική). 1971 Εταιρεία Ηπειρωτικών Μελετών -Ιωάννινα- (ζωγραφική). 1972 «Κηφήσια» Αθήνα (ζωγραφική). 1974 International Art Guild Monte Carlo (ζωγραφική). 1976 International Art Guild Monte Carlo (ζωγραφική). 1979 Γκαλερί «Εργαστήρι» Ιωάννινα (γλυπτική). 1983 «ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ» Ιωάννινα (γλυπτική). 1992 «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΥΠΤΙΚΗ» Ολυμπία (γλυπτική). 1993 «Σύγχρονη ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΥΠΤΙΚΗ» Θέρμο (γλυπτική).

Λίγα λόγια για το έργο

Η καταγωγή μου από τη μεριά της μητέρας μου (Μάλιακα) είναι από την Κόνιτσα. Οι καταβολές μου λοιπόν έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη ζωή μου. Αγάπησα την πέτρα και ό,τι δημιούργησαν οι μάστορες της πέτρας, οι χτίστες, οι αυτοδίδακτοι εκείνοι αρχιτέκτονες που έβαλαν τις βάσεις της ελληνικής λαϊκής αρχιτεκτονικής. Επισκέφθηκα πολλά χωριά και πόλεις της Ηπείρου. Μελέτησα και σχεδίασα πολλά μνημεία. Άγγιξα την δουλεμένη τους πέτρα, είδα το μεράκι, ένοιωσα τον μόχθο και την αγωνία των μαστόρων που το έργο τους δεν έχει μελετηθεί ακόμα σε βάθος. Οι περισσότεροι κατάγονται από την περιοχή της Κόνιτσας και ειδικότερα από τα χωριά δίπλα στο Σαραντάπορο.

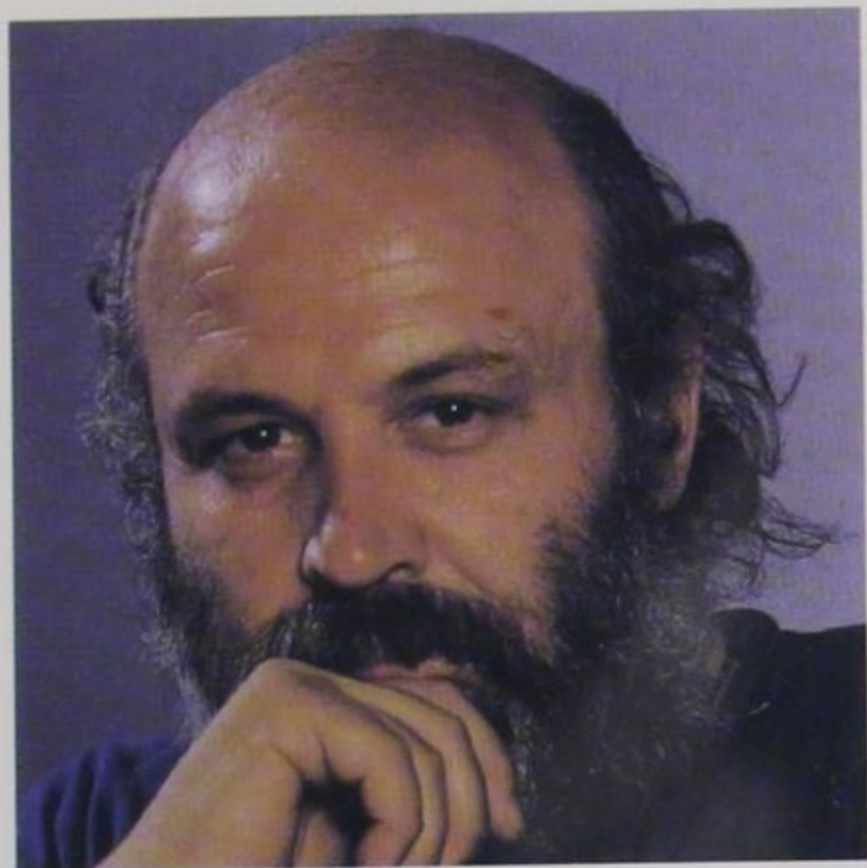
Όπως λένε λοιπόν κάθε χρόνο την καθαρή Δευτέρα ξεκινούσαν για να στολίσουν την Ελλάδα και όχι μόνο, με τα αρχιτεκτονικά τους δημιουργήματα. Χάνονταν από τα σπίτια τους για μήνες. Η ώρα του αποχαιρετισμού για ένα ταξίδι δύσκολο και αβέβαιο μερικές φορές με συγκινούσε πάντα. Θέλησα λοιπόν σκαλίζοντας το γλυπτό αυτό να πετώσω την ανάμνηση της στιγμής αυτής. Πελέκησα δύο λιτές και απλοποιημένες φόρμες, του μάστορα και της γυναίκας του. Με τις καμπύλες, θέλω να δείξω την τρυφεράδα, την ευγένεια και το βουβό πόνο της γυναίκας που μένει πίσω. Με τις γωνίες δείχνω την τόλμη, την υπερηφάνεια και τη δύναμη του άνδρα ο οποίος κυριαρχεί (πιο ψηλός) της γυναίκας, η οποία όμως τον στηρίζει. Δούλεψα με το βελόνι, όπως οι παλιοί μάστορες για ν' αποδώσω έτσι την τραχύτητα του τοπίου της χαράδρας του Αώου. Το γλυπτό είναι στημένο πάνω στο δάσος στα «Πλατανάκια.. Μέσα σ' αυτό έχει μείνει ένα κομμάτι της ψυχής μου για ν' αγναντεύει για πάντα τον κάμπο της Κόνιτσας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

11. Χουλιαράς Γιώργος

Σύντομο βιογραφικό σημείωμα

Ο Γιώργος Χουλιαράς γεννήθηκε στα Γιάννινα το 1947.

Σπούδασε γλυπτική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, με δάσκαλο τον Γιάννη Παππά, από το 1965 έως το 1970. Από το 1972 έως το 1974 έκανε μελέτες πάνω στην ελληνική τέχνη με υποτροφία του Ι.Κ.Υ. Από 1974 - 1975 σπούδασε με υποτροφία του Ε.Ο.Ε.Χ. στο WEST SURREY COLLEGE της Αγγλίας γλυπτική και κεραμική. Από το 1975 έως το 1977 έκανε σπουδές γλυπτικής στο Παρίσι στην ECOLE DES BEAUX ARTS με υποτροφία του Ε.Ο.Ε.Χ. και κεραμική στην ECOLE SUPERIEURE DES ARTS ET METIERS.

Το 1977 έκανε ατομική έκθεση στην GALERIE «Νέες Μορφές». Το 1979 στην GALERIE «Πανσέληνος» της Θεσσαλονίκης. Το 1981 πήρε τιμητική διάκριση στην Βαλκανική έκθεση στο Βουκουρέστι. Το 1984 πήρε βραβείο γλυπτικής στην έκθεση του Εθνικού Κήπου της Αθήνας. Το 1987 έκανε ατομική έκθεση στη Δημοτική Πινακοθήκη της Λάρισας. Το 1988 έλαβε μέρος στην BIENNALE μικρών γλυπτών της Βουδαπέστης. Την ίδια χρονιά έκανε ατομική έκθεση στην GALERIE «Titanium». Το 1994 ατομική έκθεση στα Γιάννινα. Το 1995 ατομική έκθεση στη γκαλερί Αστρολάβος στην Αθήνα.

Έχει λάβει μέρος σε πολλές ομαδικές εκθέσεις, πήρε πολλά βραβεία για έργα του Δημοσίου και έχει εκτελέσει έργα σε ιδιωτικούς και επαγγελματικούς χώρους σε συνεργασία με αρχιτέκτονες.

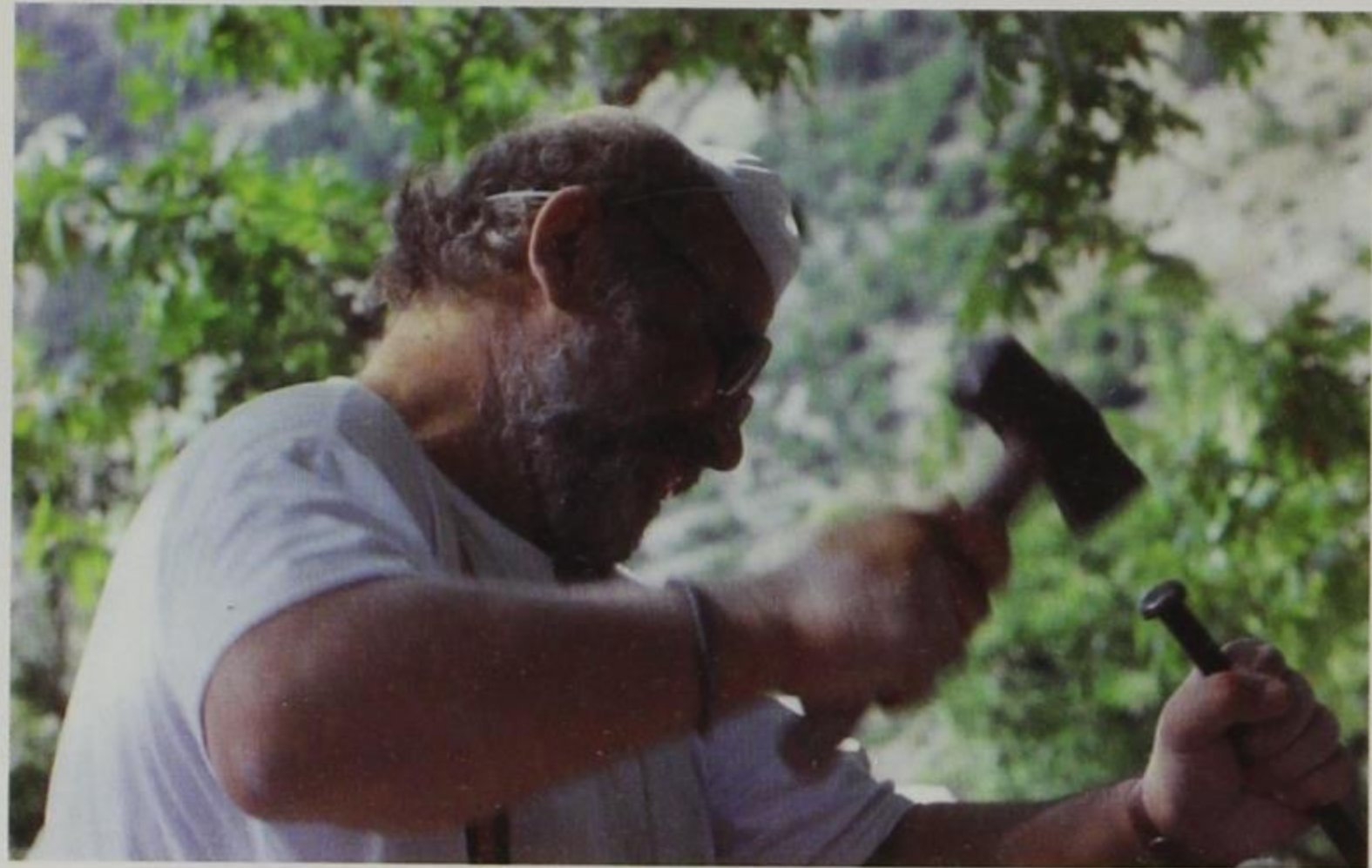
Λίγα λόγια για το έργο

Το σχήμα, το μέγεθος της πέτρας και η οριζόντια επιλογή στη σύνθεση, καθόρισαν τη μορφή του έργου.

Από το πάτημα της πέτρας στο βάθος, δημιουργείται ένας πυρήνας από κάθετες ευθείες από όπου ξεκινούν δύο πλευρικοί όγκοι σε μια δυναμική μη συμμετρική ισορροπία.

Οι δύο όγκοι μοιράζονται σε αλληπάλληλα ευρήματα και τέμνονται από εγκάρσιες αυλακιές που ξεκινούν από τον πυρήνα προσπαθώντας να κινήσω τη σύνθεση.

Το έργο ανοίγει στο χώρο προσπαθώντας να τον κατακτήσει.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Από το κλείσιμο του Συμποσίου

Η Πρόεδρος του Π.Κ.Δ.Κ. κα Άννα Ρεμπέλη, μεταξύ των άλλων είπε:

Τα γλυπτά έργα τελείωσαν, στήθηκαν και μιλούν μόνα τους, το καθένα για τον δημιουργό του, και όλα μαζί για τους αιώνιους νόμους του καλού, του ωραίου και της Αρμονίας.

Αρμονία η οποία απομακρύνει τον άνθρωπο από το προσωρινό, φθαρτό και επίγειο και τον ανεβάζει σ' ένα κόσμο ιδανικότερο, ωραιότερο, επουράνιο.

Προς την αιωνιότητα και την αθανασία.

Τα γλυπτά αυτά φιλοτεχνήματα θα κοσμήσουν την πόλη μας. Θα είναι μία ευχάριστη απόλαυση για μας και για τους επισκέπτες της πόλης μας.

Γι' αυτό ένα μεγάλο ευχαριστό οφείλουμε στους δημιουργούς οι οποίοι με κέφι και μεράκι δούλεψαν, σκάλισαν, πελέκησαν για να μας παρουσιάσουν τις καλλιτεχνικές τους συνθέσεις.

Προβάλλει επιτακτική και πάλι η ανάγκη να δυγχαρούμε και να ευχαριστήσουμε θερμά τους καταξιωμένους καλλιτέχνες γιατί άφησαν στην πόλη μας κάτι από την ευαίσθητη ψηχή τους.

Η ευγνωμοσύνη μας είναι μεγάλη.

Ο Δήμαρχος Κόνιτσας Πρόδρομος Χατζηγεφραιμίδης μεταξύ των άλλων είπε:

Νιώθω συγκινημένος όπως νιώθουν όλοι οι Κονιτσιώτες και βεβαίως οι γλύπτες γιατί σε δεκαπέντε (15) μέρες δημιουργήθηκαν και στήθηκαν τα έντεκα (11) έργα, γιατί απέκτησε η πόλη μας έντεκα (11) έργα τέχνης.

Το κέφι σας, το μεράκι σας το είδαμε όλο το διάστημα που ζήσαμε μαζί αλλά αποτυπώνεται και στα έργα σας.

Με την τοποθέτηση κάθε γλυπτού, παρατηρώντας τους γλύπτες, ένιωθα ότι το ρίγος ήταν το κυρίαρχο στοιχείο του σήματος.

Δεν επιχειρήσαμε να δώσουμε δημοσιότητα διότι «το δένδρο αναγνωρίζεται από τους καρπούς του» και στην περίπτωση μας οι καρποί είναι πλούσιοι.

Αφήνετε στην Κόνιτσα ένα κομμάτι από τη ζωή σας. Εμείς το κρατάμε βαθιά στην καρδιά μας.

Είμαι σίγουρος ότι θα βρείτε την ευκαιρία να βρεθούμε και πάλι στην Κόνιτσα.

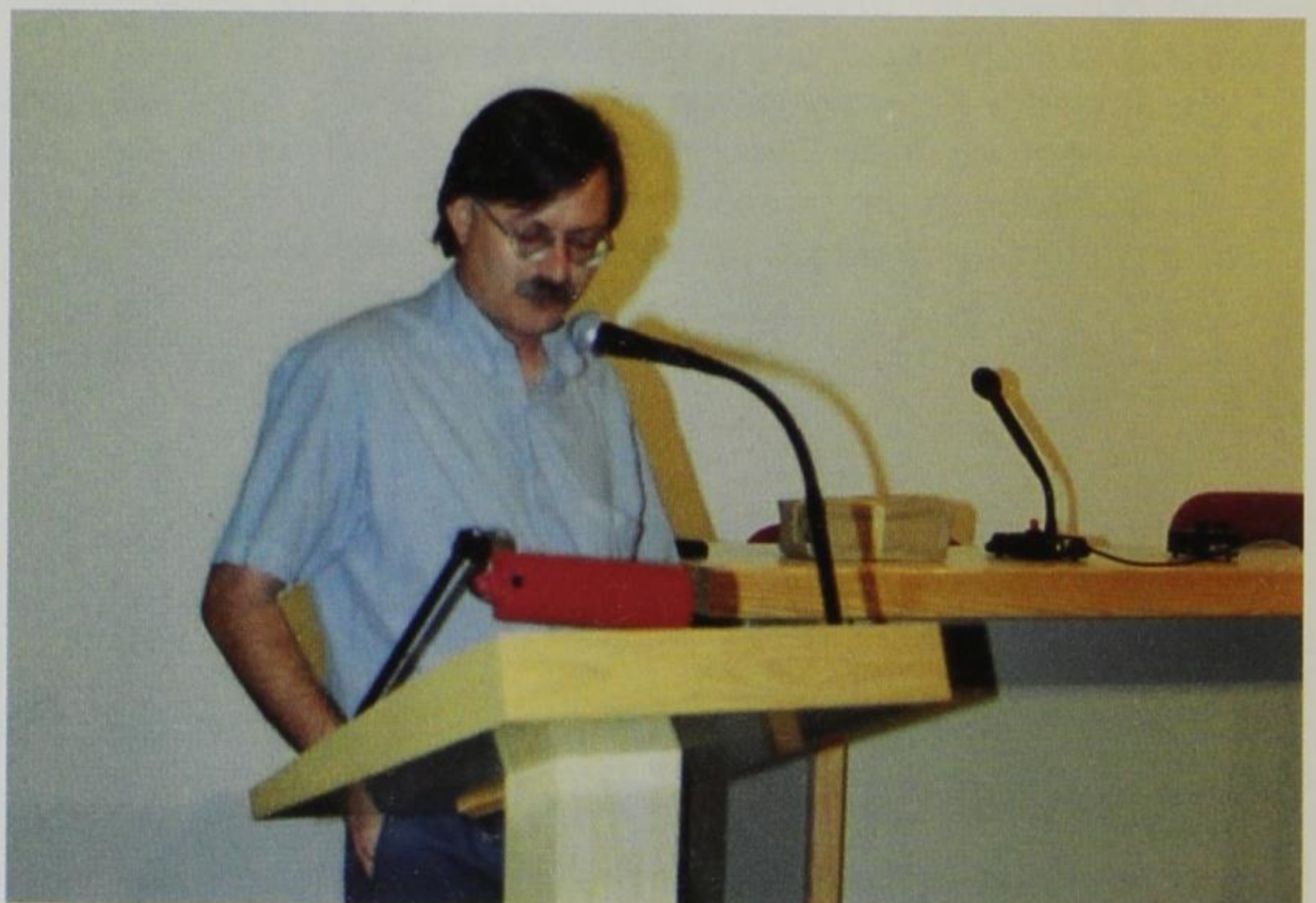
Αποφασίσαμε επίσης να εκδώσουμε κατάλογο με τα γλυπτά και θα το κάνουμε το συντομότερο. Θέλω να σας ευχαριστήσω θερμά για την προσφορά σας στην πόλη μας.

Η Άννα Ρεμπέλη
Πρόεδρος του ΠΚΔΚ,
καλωσορίζει τους γλύπτες
και ανοίγει
το Συμπόσιο Γλυπτικής
«Κόνιτσα '95».

...Σε κάθε πόλη
στην αρχαιότητα στους χώρους
που εγίνοντο
οι δημόσιες συναθροίσεις,
υπήρχε γλυπτός διάκοσμος...
Θόδωρος Παπαγιάννης

...Η παράδοση του τόπου μας
ανταμώνει
με τη σύγχρονη τέχνη
σ' ένα αρμονικό αγκάλιασμα...
Βασίλης Νιτσιάκος

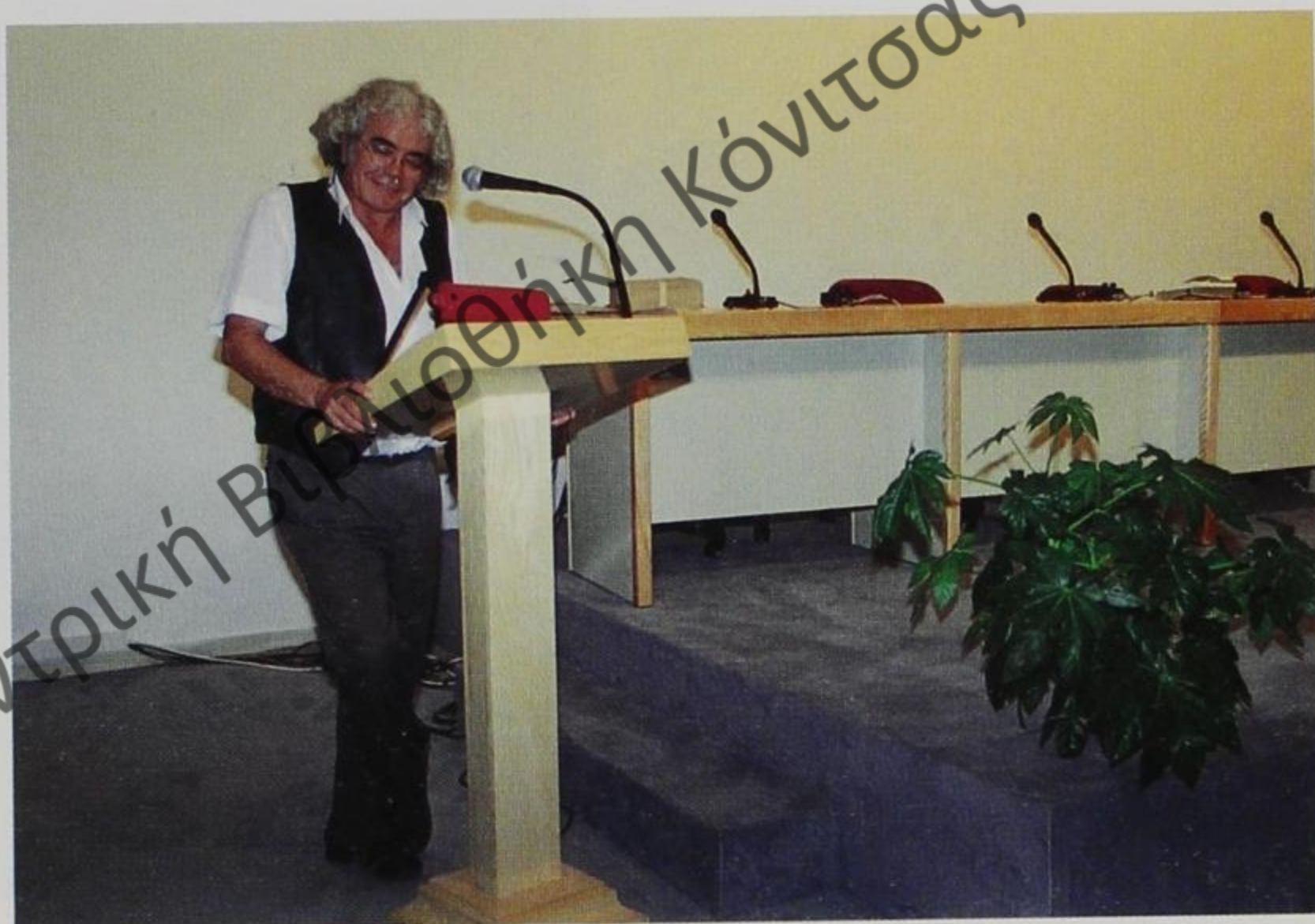

...Αυτό το συμπόσιο
γλυπτικής είναι αφιερωμένο
στους μαστόρους
της πέτρας που γέννησε
η περιοχή μας...

Μάκης Χατζηφραιμίδης
Δήμαρχος

...Η γλυπτική
είναι τέχνη αχάριστη,
δεν χαρίζεται,
κατακτιέται,
γίνεται αγάπη, έρωτας...
Διονύσης Γερολυμάτος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

...ο πελεκάνος λιθοξόος,
ο γλύπτης,
κατάφερνε να κάνει αέρινα τα
τόξα των αυλόθυρων
και των γεφυριών...

Γιάννης Λυμπερόπουλος

Από την έναρξη
του Συμποσίου Γλυπτικής.
Οι επίσημες αρχές
της Κόνιτσας
κοντά στους ανθρώπους
της τέχνης...

Από τις ομιλίες των γλυπτών
στο κλείσιμο του συμποσίου.
Η ικανοποίηση φαίνεται
στα πρόσωπα των δημιουργών

Δημόσια Κέντρο Βελτιότητας Κόνιτσας

15 μέρες σκληρής δουλειάς
δεν μπορούν
να μην ζωγραφίσουν
στα πρόσωπα των γλυπτών την
κούραση
και την ικανοποίηση

Την δεύτερη μέρα
 οι γλύπτες με το Δήμαρχο
 και την Πρόεδρο του ΠΚΔΚ
 περιηγήθηκαν την Κόνιτσα
 και γνώρισαν την ομορφιά
 και την ιδιαιτερότητα
 της πόλης.

Η συγκίνηση
 είναι ζωγραφισμένη
 στα πρόσωπα των γλυπτών,
 15 μέρες μόνο
 και δέθηκαν
 με την μικρή κοινωνία
 της Κόνιτσας

...Φεύγουμε αύριο από δω,
 αλλά έχουμε πια δεσμό
 συγγενικό·
 αφήσαμε πίσω μας
 ένα έργο μας,
 ένα παιδί μας...

Τα «Πλατανάκια» στην κορυφή της Κόνιτσας,
ο τόπος που για μισό μήνα θύμιζε εργοτάξιο, ξαναβρήκε την ηρεμία του
για να φιλοξενήσει πάλι τα παιδιά και τον κουρασμένο περιπατητή
στη σκιά των φιλόξενων πλατάνων.
«Πλατανάκια», ένας χώρος έμπνευσης, ένα τοπίο πανέμορφο, μια θέα ονειρική.

ΕΚΔΟΣΗ
ΔΗΜΟΥ ΚΟΝΙΤΣΑΣ
ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ

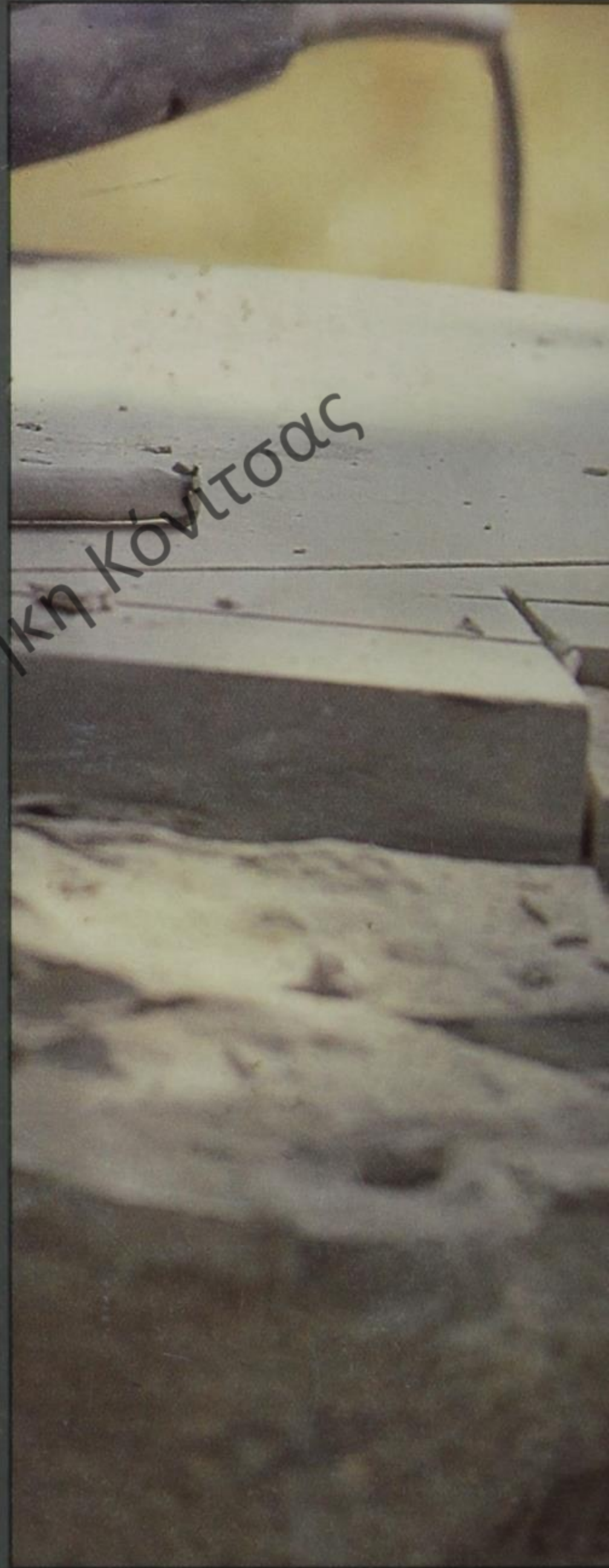
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΣΧΟΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥ
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΡΑΠΤΗΣ

ΠΑΡΑΓΩΓΗ
Α. ΜΠΑΣΤΑΣ - Δ. ΠΛΕΣΣΑΣ ΛΕΒΕ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

52672

KON